Revistă de infromație culturală

www.globalartfusion.com • www.pcichirdan.go.ro • cichirdan@yahoo.com

CULTURA Vâlceană

ISSN 1844 - 2358
ISSN-L 1844 - 2358

Anul V • Nr. 73 • aprilie 2012 • apărut în 10 mai • editat de INTOL PRESS - ECOSTAR 21

SFINȚII MILITARI ÎN TRADIȚIA ORTODOXĂ

Mihai POPA

În meditațiile noastre ne surprindem adeseori, regretând absența sfinteniei din lumea acestui început de secol în care trăim.

Crima, violența, nedreptățile de tot felul au fost întotdeauna mult mai vizibile, mai agresiv prezente, pe pământul acesta al oamenilor, decât umilința, dăruirea de sine, iubirea acelora pe care biserica îi consideră sfinți. Ei nu se arată în lumina reflectoarelor.

Despre sfințenie putem spune ceea ce Sfântul Apostol Pavel afirma despre iubire-virtutea esențială a sfinteniei: „Ea nu se laudă, nu se umflă de mândrie…ea toate le iartă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le îndură" (I Cor.XII,4-7).

„Sfinții, spunea Petre Țuțea, sunt singurii oameni care nu pot fi suspectați că se înfioară în fața morții. A fi sfânt înseamnă a fi suveranul tău perfect". Ne întrebăm adeseori: la ce bun sfinții pe vreme de cumpănă? Sfințenia este paradoxală.Un sfânt nu se refuză niciodată pe sine, e un erou al tuturor clipelor, e o ființă miraculoasă, fiindcă ajunge să se uite pe sine...

În spațiul etnic românesc s-a dezvoltat mult cultul sfinților Gheorghe, Dimitrie, Nestor, Teodor Tiron, Teodor Stratilat, Mercurie, Procopie, Vah. Mina etc.

Răspândirea în popor a numelor de botez Gheorghe, Teodor, Dumitru, precum şi frecvența reprezentării lor în iconografia lăcaşurilor bisericeşti, a aşezămintelor mănăstireşti demonstrează dezvoltarea cultului sfinților militari. Faptele sfinților militari au fost transmise şi prăznuite de creştinii ortodocşi, după cum o dovedeşte şi calendarul Bisericii noastre.

Sfântul Mare Mucenic Teodor Stratilat a trăit pe vremea împăratului Licinius. Născut în Evhaita era un mare conducător de oaste, împăratul, încredințându-i cârmuirea cetății Heracleea, lângă Marea Neagră. Sfântul s-a îndepărtat de cinstirea zeilor şi a propovăduit credința în Hristos. Împăratul, văzând că nu poate să-l întoarcă la cinstirea idolilor a poruncit să i se taie capul şi, astfel, s-a săvârşit în ziua de 8 februarie, zi de pomenire în calendarul ortodox. Sfintele lui moaşte au fost îngropate în cetatea în care s-a născut, care apoi s-a numit Teodoropol, în cinstea sfântului. În anul 1260 moaştele au fost duse la Veneția, unde se află şi astăzi. Antebrațul sfântului se află la Catedrala Arhiepiscopală „Sf.Nicolae" Rm.Vâlcea . Părticele din moaştele sfântului se află la Schitul Sihla-Neamț, Biserica Spitalului Județean Suceava…

Sfinții Mari Mucenici Serghie şi Vah au fost căpetenii romane în armata imperială în timpul lui Maximian. Descoperindu-se că sunt creştini li s-a cerut de către împărat să aducă împreună jertfă lui Zeus. Refuzul lor a stârnit mânia împăratului, din a cărui poruncă au fost batjocoriți, schngiuiți şi omorâți. Capetele lor se află la Mitropolia din Craiova. Sunt prăznuiți pe 7 octombrie. Sfântul Mucenic Mina a fost ostaş sub comanda tribunului Erminian în vremea lui Diocleția. Dislocat cu oastea la Catiani, când a început prigoana împotriva creştinilor, s-a retras în munte. Revenit în mijlocul necredincioşilor şi certându-i în timpul unei sărbători păgâne a fost prins din ordinul guvernatorului şi decapitat. Este prăznuit la 11 noiembrie. Părticele din sfintele sale moaşte se află la M-rea Horezu, Catedrala Mitropolitană Iaşi, M-rea Bogdana-Bacău, M-rea Vladimireşti-Galați, Biserica „Sf.Mina"- Suceava.

Sfântul Mare Mucenic Teodor Tiron a trăit în vremea împăratului Diocleția fiind născut în cetatea Homialon din ținutul Amasiei. Era ostaş tânăr în ceata Tiranilor (recruților), din legiunea Margariților condusă de Vringa. Venind poruncă de la împărat ca toți ostaşii să aducă jertfă zeilor, Sfântul Teodor a refuzat. De aceea, a fost prins şi dat pe mâna lui Puplie-dregătorul cetății, care a poruncit să fie omorât în grele chinuri. A fost patronul slugerului Tudor Vladimirescu. Pe steagul Revoluției de la 1821, aflat în prezent la Muzeul Național de Istorie, Bucureşti, sunt reprezentate Sf.Treime, având în dreapta pe Sf.Teodor Tiron, în stânga pe Sf.Gheorghe, dedesubt o acvilă cruciată însoțită de inscripția „1821, ghenarie". Pomenirea sa se face pe 17 Februarie. Părticele din moaştele sfântului se află la Catedrala Arhiepiscopală Constanța, Schitul Sihla-Neamț, M-rea Slănic-Aninoasa, jud. Argeş, Schitul Corbii de Piatră, jud.Argeş, M-rea Horezu, jud. Vâlcea.

Sf. Gheorghe

Sfântul Mare Mucenic Procopie a fost ostaş, apoi dregător al Alexandriei, pe timpul domniei lui Diocleția. Era din Elia, adică din Ierusalim. Aflat într-o expediție de ucidere a creştinilor, a trăit clarviziunea unei cruci cu trei icoane, „Emanuel", „Mihail" şi „Gavriil" şi a desluşit un glas: „Eu sunt Hristos cel răstignit, Fiul lui Dumnezeu". A devenit creştin, motiv pentru care a fost decapitat. Este prăznuit pe data de 8 iulie. În satul Bădeuți-jud.Suceava este o biserică construită la 1487 de Domnitorul Ştefan cel Mare care are hramul „Sf. Procopie".

Sf. Mihail

Sfântul Mare Mucenic Mercurie a fost ostaş de origine scitică în timpul lui Decius. Într-o luptă împotriva barbarilor i s-a arătat îngerul Domnului. Invitat să aducă jerfe zeilor, a refuzat. Împăratul a poruncit să fie omorât. Biserica noastră îl prăznuieşte pe 25 noiembrie.

Istoricul Corneliu Tamaş în cartea sa „Istoria Ocnelor Mari, 1995, p.120, relatează că în vremea păstoriei episcopului Damaschin (1708-1725) a fost descoperit capul sfântului de către preotul Stanislav, în ruinele unei vechi biserici de la Ocnele Mari, fiind luat şi dus cu mare evlavie de către vlădică la Catedrala Arhiepiscopală „Sf.Nicolae" Rm.Vâlcea, unde se află în prezent. Părticele din sfintele sale moaşte se găsesc la M-rea Horezu, jud.Vâlcea, Catedrala Episcopală Constanța, Biserica Spitalului jud.Suceava, M-rea Negru-Vodă, Câmpulung, M-rea Pasărea- jud.Ilfov, Biserica „Olari" Bucureşti, Biserica„ Sf.Mare Mucenic Mercurie", sector 3- Bucureşti.

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe este unul dintre cei mai cunoscuți şi onoranți sfinți ai creştinismului. El este sărbătorit atât de Biserica Ortodoxă cât şi de cea Romano-Catolică (fiind totodată patronul Angliei), imaginea sa fiind întotdeauna asociată cu vitejia nemărginită şi credința în biserica creştină până la sacrificiul suprem. Calendarul ortodox şi cel romano-catolic îi consemnează amintirea la 23 aprilie, zi care în multe părți este ținută ca sărbătoare deosebită. Biserica din Răsărit îl numeşte „marele mucenic"(megalos martiros), şi-l preamăreşte în slujbe de o frumusețe înălțătoare.Există țări (Georgia), şi regiuni, care îi poartă numele, iar altele care l-au ales ca patron deosebit: Genova, Portugalia, Lituania şi Anglia. Insemnele Sfântului Gheorghe au fost introduse de Richard Inimă de Leu, iar crucea Sf.Gheorghe (roşie pe fond alb) a apărut pentru prima dată ca steag al corabiei, "Lyme Regis" în 1284. Steagul actual al Angliei (Union Jack) are la origine crucea Sfântului Gheorghe. Conducător în oastea împăratului Diocleția (284-305), i s-a cerut să-şi renege credința creştină. A rezistat cumplitelor torturi, impresionând-o pe împărăteasă, care a trecut şi ea la creştinism. Amândoi au fost decapitați în anul 303.

Degetul sfântului se află la Biserica Feredău/Hârlău, jud.Iaşi, iar părticele din sfintele moaşte la Schitul Rarău-Iaşi, M-rea Sihăstria-Neamț, M-rea Văratic, M-rea Secu-Neamț.

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir, a fost general în armata romană fiind fiul guvernatorului Tesalonicului în vremea lui Diocleția. Ajuns el însuşi guvernator în Tesalonic şi descoperindu-se că este creştin, a fost, din porunca Împăratului, întemnițat, pentru a fi trimis să lupte în arenă cu un gladiator, Lie, neînvins până atunci.Tânărul Nestor a primit îngăduință să lupte el cu gladiatorul, dar a fost învins. Dimitrie şi Nestor au fost ucişi. Trupul lui Dimitrie a devenit izvor de mir şi, prin atingere, prilej de vindecare. Prăznuirea sfântului se face pe 26 octombrie, iar sfintele sale moaşte se află în Catedrala Patriarhală Bucureşti.

În galeria sfinților militari pomeniți şi cinstiți în calendarul creştin ortodox sunt şi Dreptcredinciosul Voievod Ştefan cel Mare şi Sfânt (1457-1504), prăznuit pe 2 iulie, şi Sf.Martiri Brâncoveni: Constantin Vodă cu cei patru fii ai săi: Constantin, Ştefan, Radu, Matei şi sfetnicul Ianache prăznuiți pe 16 august. Fiul lui Bogdan al II-lea şi al Doamnei Oltea, Ştefan cel Mare, personifică însăşi Moldova, fiind cel mai mare domn al Moldovei şi apărător al creştinătății în fața puhoiului otoman. A domnit 47 de ani, construind 44 de mănăstiri, tot atâtea, spune tradiția, câte războaie de apărare a dus, căci războaiele au fost doar de apărare.

(urmare în pag.16)

Itinerar cultural

EXPOZIȚIE ŞI ŞANTIER LA BISERICA TOȚI SFINȚII

La Biserica Toți Sfinții, în curte, renaşte Grădinița nr 1 mai impunătoare şi rezistentă, probabil, va fi o şcoală tutelată de biserică. Iată, educația reintră în Casa lui Dumnezeu! o lucrare supravegheată de preotul paroh Constantin Cârstea! ...Iar în stradă, gardul Bisericii a devenit, prin expoziția afişată pe exteriorul

acestuia, unul dintre cele mai interesante şi curajoase gesturi de conciliere între trecut şi prezent...salvarea prin mutare-translatare a bisericilor din această țară, în timpul României postbelice; autorul proiectului s-a numit Eugeniu Iordăchescu, inginer doctor.

Parohia pr. Cârstea dă dovadă de unul dintre cele mai valoroase acte de cultură, afişând această expoziție tocmai când este aproape gata şi construcția din ogradă...

BIBLIOTECA ARE APROAPE TOATE CĂRȚILE LUI COSTEA MARINOIU

Zilele acestea am studiat la bibliotecă cărți semnate de Costea Marinoiu, cel plecat de curând dintre noi şi am constatat că este destul de bine reprezentat în Biblioteca Județeană din oraşul unde a trăit şi muncit, în ...lumea cărților. Am fost ajutați în demersul nostru de doamna Smedescu, şefa sălii de lectură şi împrumut adulți...

Emilia Smedescu

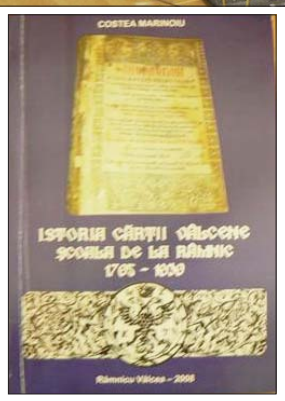

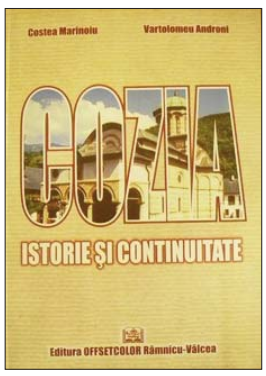

PLANETEI NOASTRE ÎI ESTE SETE! CÂTEVA CONSIDERENTE REFERITOARE LA FORUMUL MONDIAL AL APEI

Gheorghe PANTELIMON

Se cunoaşte că apa este un element de bază al mediului geografic, indispensabilă vieții, dar constituie şi materie primă pentru activitățile productive, sursă de energie şi cale de transport. Prin circuitele sale devine sursă regenerabilă, totuşi limitată cantitativ, pentru trebuințele vitale, economice şi sociale şi, totodată degradabilă datorită poluării efectuate de om. Deşi este esențială vieții, aprovizionarea cu apă este îngreunată de secetă, de schimbările climatice, de contaminare şi de poluare, de cerințele marilor oraşe, de irigarea intensă şi de o populație în creştere, dificultăți care impun găsirea unui răspuns global. Apa reprezintă o problemă mondială, dar şi națională, mai ales sub aspectul cantității şi al calității, cât şi al gospodăririi complexe şi echitabile, pentru o dezvoltarea durabilă.

În acest context, la mijlocul lunii martie 2012 (luna sărbătorilor ecologice), la Marsilia, în Franța s-au desfăşurat lucrările celei de a VI-a ediții a Forumului Mondial al Apei. Evenimentul l-a urmat pe cel organizat în 2009 la Istanbul, în Turcia, şi a precedat celebrarea, pe 22 martie, a Zilei Mondiale a Apei, care a reiterat că planetei îi este sete, iar lumii îi este foame. La reuniunea din Franța, organizată de Consiliul Mondial al Apei au participat şefi de stat şi de guvern, miniştri, oameni de afaceri şi reprezentanți ai societății civile din 140 de state. Scopul declarat al întâlnirii a fost identificarea provocărilor cu care se confruntă planeta noastră şi totodată situarea problematicii apei la nivel de maximă importanță pe toate agendele politice, deoarece fără rezolvarea aspectelor complexe legate de apă nu putem vorbi cu adevărat despre o dezvoltare trainică. Şi cu acest prilej s-a subliniat că la scară planetară aproximativ un miliard de persoane nu au acces la o apă de bună calitate, iar milioane de oameni mor anual din cauza problemelor sanitare. Spre exemplu, numai 60% din locuitorii Africii subsahariene au acces la apă potabilă, față de aproape 90 de procente pentru restul populației mondiale.

Totodată s-a atras atenția că în perioada următoare situația resurselor de apă se va agrava odată cu evoluția demografică. Potrivit celui ce de-al patrulea Raport al Organizației Națiunilor Unite privind apa pe plan mondial, populația planetei, care în prezent a depăşit 7 miliarde de oameni, va ajunge până în 2050 la 9 miliarde.

Organizația pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică (OCDE) a arătat, într-un raport, că până în anul 2050 cererea de apă va creşte la nivel mondial cu 55%, odată cu mărirea numărului locuitorilor şi accelerarea urbanizării.

Concomitent cu sporirea populației ar urma să crească nevoile de alimentare cu până la 70%, până la orizontul anului 2050, cu o cerere tot mai mare pentru produsele de origine animală, care necesită cantități enorme de apă. Se estimează o mărire cu 19% a volumului de apă utilizată de sectorul agricol, care în prezent reprezintă deja 70% din consumul global, iar în absența unor reforme aprofundate în producția agricolă aceste cifre vor fi şi mai ridicate. De asemenea creşterea populației mondiale şi încălzirea climatică ce agravează secetele şi inundațiile reprezintă o amenințare la adresa resurselor de apă dulce, în cazul în care nu se vor întreprinde măsuri energice pentru îmbunătățirea gestionării acesteia. Deosebit de grav este şi faptul că apa este supusă unor fenomene de poluare masivă.

Pornind de la semnalul de alarmă tras de Națiunile Unite cu privire la criza apei, participanții la Forumul Mondial de la Marsilia au analizat cum se poate asigura un acces universal la apă potabilă, până în anul 2030. Astfel premierul Franței a promis 50 de milioane de euro pentru dezvoltarea programelor de asanare a apei, iar Vaticanul a propus crearea unor tribunale care să recomande sancțiuni împotriva celor care nu permit accesul populației la apă. ONG-urile ecologiste şi de solidaritate reunite la Marsilia în cadrul unui fel de „forum alternativ" au decis să se mobilizeze împotriva celor care fac comerț cu apă, fiind vorba de marile grupuri industriale. Ei au promovat ideea unui Tribunal Internațional al Apei, după modelul TPI de la Haga, competent pentru crime împotriva umanității şi au solicitat îmbunătățirea mecanismelor de gestiune publică a resurselor de apă, bazate pe distribuirea echitabilă a acestora şi pe interesul populației.

Nu trebuie omis că lupta pentru accesul la bogățiile naturale, inclusiv la apă, este în multe regiuni ale planetei una din cauzele conflictelor. De fapt, motivul dezacordurilor constante din cadrul celor cinci ediții anterioare ale Forumului este legat de suveranitatea statelor asupra resurselor de apă şi împărțirea acestora, în contextul în care 15% dintre ele depind de resursele de apă aflate pe teritoriul altor țări.

În „Declarația ministerială de la Marsilia" adoptată în unanimitate, țările semnatare, printre care şi România, au pus accentul pe accelerarea aplicării dreptului la apă care este un drept universal, fundamental al omului. S-a subliniat că nu se poate vorbi despre dezvoltare economică în lipsa apei, iar dreptul privind accesul la apă trebuie aplicat imediat. Însă nu este un drept consacrat juridic în mod corespunzător, de aceea sunt state care îl contestă, iar pentru a-i asigura efectivitatea se impune recunoaştere şi garantarea lui juridică, în caz contrar documentul însuşit la Marsilia va rămâne ca şi altele o generoasă declarație de principii.

La nivel european, comparativ cu alte continente, există apă cu o stare bună, dar deşi este o resursă naturală gratuită, până ajunge la robinet trebuie prelucrată, de aceea devine marfă.

România, la rândul său, dispune de toate formele de organizare geografică a apei pe Terra, totuşi, în raport, cu majoritatea statelor Europei, este deficitară în apă, cu excepția primăverii şi anilor ploioşi. O situație dificilă privind accesul locuitorilor la apă potabilă se înregistrează în Delta Dunării. De asemenea există pericolul poluării şi în context subliniem că exploatarea gazelor de şist, conform unor specialişti, reprezintă un risc major, o amenințare pentru apele subterane.

În viitor, o importanță primordială trebuie să aibă protejarea acestei bogății regenerabile, folosirea apei în mod rațional şi tarifarea corespunzătoare a acesteia pentru a se descuraja risipa. Este necesar să se pună un accent mult mai mare pe munca de educație şi să se explice, cu argumente, copiilor, tinerilor, cetățenilor, că apa este miracolul vieții şi trebuie gestionată ca o resursă durabilă şi economisită.

De asemenea considerăm că preocupările pentru garantarea apei trebuie să se integreze într-un sistem unitar de cerințe şi activități destinate protejării mediului înconjurător, în ansamblul său, care presupun măsuri ferme pentru combaterea poluării de orice fel, realizarea programelor de împăduriri, fiindcă pădurea asigură echilibrul ecologic mondial şi circuitul apei în natură. Iar statele cu o economie dinamică să ajute mai mult țările sărace, regiunile mai dezavantajate ale planetei, aşa cum cerea Papa Benedict XVI..

După Forumul Mondial de la Marsilia aşteptăm rezultate concrete în direcția întreținerii, valorificării şi protejării surselor de apă care reprezintă „aurul alb" al Planetei Albastre. Şi nu trebuie să uităm că este nevoie de apă curată pentru o lume sănătoasă (11.04.12).

NOUA FILARMONICĂ, O *SALĂ STUDIO* DE MUZICĂ CULTĂ!

Acesta este termenul care mi-a venit în minte astăzi 30 04 12 când în sala care asigura repetiția tenorului Costel Busuioc şi al baritonului Şandor Balla, cea a Filarmonicii vâlcene, acompaniament asigurat de orchestra simfonică la pupitreul căreia se afla chiar directorul ei, dirijorul Mihail Ştefănescu am avut revelația unei realizări tehnice şi estetice deosebite...

De multe ori, la concerte, mă gândeam, şi nu numai eu, ce-i lipseşte acestei săli?... Astăzi trebuie să-l felicităm pe edilul şef, Romeo Rădulescu, care a tăiat panglica de inaugurare a acestei noi săli, pe cine a mai contribuit, pe directorul Mihail Ştefănescu, pentru această nouă bijuterie reală şi necesară a oraşului nostru... Am mai spus-o, chiar de multe ori, Filarmonica este instituția cu cel mai înalt grad valoric din arealul nostru cultural; aşa s-a nimerit să fie, nu a fost oricum, Râmnicul are o tradiție pe care multe oraşe nu le au! Întâi s-a pornit cu orchestra de cameră a lui Leca Morariu, apoi cu succesele şi realizările de la Şcoala de Muzică a lui Ion Basu, Leca Morariu, Octavia Lupu şi Irina Şatchi; apoi cu stagiunile alternative ale Filarmonicilor din Craiova şi Sibiu - dirijori: Teodor Costin şi Henry Selbing; cu pregătirile de vară ale lui Mircea Cristescu, cu înființarea în 1982 a coralei academice „Eufonia" de către Mihail Ştefănescu, cu înființarea orchestrei de coarde „Concertino" condusă de Aurel Popescu; apoi cu stagiunea Filarmonicii craiovene, sâmbăta concert şi duminica concert şcoală-lecție! sub bagheta dirijorului Modest Cichirdan; iar după 1989, în 1995, cu înființarea Filarmonicii Municipiului Râmnicu Vâlcea, care iată, după 17 ani se afirmă continuu şi îşi organizează o sală de concert în vechea sală de cinematograf Unirea, cum puține am văzut! Felicitări din nou...

Ceea ce uluieşte pe toată lumea, cum, într-un timp aşa de scurt, Râmnicul a devenit podoabă europeană! ...prin cartierul Nord şi centrul oraşului, strada Traian - unică în acest moment, canalizarea oraşului, pavelele din granit. Astăzi nu-mi credeam ochilor să văd această sală realizată în două săptămâni... Nici nu vă dați seama domnilor edili şi domnule primar ce ați făcut! nici nu vă dați seama ce concert ați patronat în martie , cel cu Ilarion Galați şi Vlad Diaconescu!

Pe când ...*New Râmnic? Noul Râmnic!* curaj domnilor! acestea sunt proiectele noastre, de multă vreme, şi ale dumneavoastră... Noi abia aşteptăm să vină cineva, să şi le asume, să le realizeze! Dacă vom vedea şi pasarela peste Calea Ferată, să dăm uitării vechea barieră a Râmnicului! înseamnă că oraşul s-a născut din nou, a câta oară?!...vă spune un om, care în 1968 mergea noaptea pe podul de fier şi contra 50 de lei sărea în Oltul învolburat (Ştefan Apostol se chema de fapt acel om-şi el nu se supără că îmi asum fapta dumnealui, căci eu eram martor şi țineam banii în mână; banii de pariu!)...

pcichirdan

Amintiri despre Râmnic

ÎNCEPUTURILE AUTOMOBILULUI

Dumitru Bogdan ALECA

Secolul XX debuta în România cu avântul luat de o nouă invenție, automobilul. Dezvoltarea circulației cu noul mijloc de transport a făcut necesară apariția unor reglementări pentru ordonarea traficului în oraşele țării, astfel că în luna martie a anului 1905 Prefectura Poliției Capitalei publica, în acest sens, următoarea ordonanță:

„PREFECTURA POLIȚIEI CAPITALEI
Divisiunea administrativă
ORDONANȚĂ
No. 171 din 22 martie 1905

Noi, Prefectul Poliției Capitalei,

Având în vedere desvoltarea ce a luat circulațiunea ce a luat circulațiunea cu automobile:

Având în vedere desele accidente ce se întâmplă pe stradele Capitalei, atât din cauza prea marei lor viteze, cât şi aglomerărei circulațiunii:

Având în vedere că interesul siguranței publice reclamă să se ia măsuri pentru a se evita asemenea accidente:

Dispunem:

Art. 1. Nici un automobil nu va putea să circule în Capitală decât numai în baza unei autorizațiuni liberată de această Prefectură.

Art. 2. Orice automobil, obținând această autorizațiune, va avea în partea dinapoi a trăsurei o tăbliță fixă, aşezată în mod vizibil şi purtând un număr de ordine ce se va da de Prefectură şi care noaptea se va lumina.

Nimeni nu va putea conduce un automobil dacă nu va poseda un certificat de capacitate, ce se va elibera de Prefectură, în urma unui examen.

Pentru examinarea automobilelor se instituie o comisiune de examen, compusă din trei membrii, şi anume:

Un funcționar, delegat de Prefectură.

Un inginer mecanic, de asemenea delegat de Prefectură.

Un membru al Clubului Automobil Român (A.C.R.), desemnat de comitet.

Art. 5. Viteza automobilelor nu va fi mai mare de 15 kilometri pe oră (trapul cailor).

6. La răspântii, cotiturile stradelor şi în aglomerațiuni, conducătorii automobilelor vor micşora iuțeala, făcând-o egală cu mersul la pas al cailor.

Art. 7. Fiecare automobil va avea două frâne şi va fi înzestrat cu o trompetă, cu ajutorul căreia îşi va anunța apropierea de la distanță; iar noaptea va avea trei felinare, din care unul cu foc alb în dreapta, altul cu foc verde în stânga şi al treilea cu foc roşu şi cu numărul automobilului în partea dinapoi.

Art. 8. Automobilele nu se vor putea lua la întrecere, nici nu vor putea merge alături sau pe aleile destinate bicicliştilor.

Art. 9. Conducătorii vor fi cu băgare de seamă şi vor opri imediat ori de câte ori automobilul ce conduc ar putea fi o cauză de accidente, de dezordine ori împiedicare a circulațiunii.

Art. 10. Conducătorul nu-şi va părăsi niciodată automobilul fără să fi luat măsurile necesare pentru a preîntâmpina orice accident şi orice pornire intempestivă a vehiculului.

Art. 11. Toți aceia cari vor contraveni acestor dispoziţiuni se vor ancheta şi da judecăţei. În caz de recidivă, se va retrage permisul de circulațiune pe un timp de până la 15 zile. În caz de rea voință bine constatată, adică dupe trei condamnări, conductorul va fi pus a trece un nou examen în fața comisiunei.

Permisul de circulațiune se va putea retrage definitiv.

Art. 12 Permisele de circulațiune liberate de poliţiile din Franța, Germania şi Elveția se vor viza numai de Prefectură, fără ca posesorii lor să mai treacă vreun examen în fața comisiunei.

Art. 13. Toate automobilele, fie ele de orice provenienţă, vor fi supuse exemenului comisiunei.

Art. 14. Domnii inspectori, comisari, subcomisari, ofiţeri de sergenţi şi sergenţi sunt însărcinaţi cu aducerea la îndeplinire a dispoziţiilor coprinse în ordonanța de față.

Capul Divisiei, Roşca"

Itinerar cultural

SĂPTĂMÂNA SOCIALIZĂRII ELEVILOR

În aceste zile, prima săptămână din lună, elevii nu au avut cursuri, dar, organizat, au vizitat diferite locuri din oraş şi județ. Grupuri, grupuri elevii din municipiu au invadat oraşul având ca destinație diferitele instituții ale lui.

ZIUA PORȚILOR DESCHISE LA PRIMĂRIA RÂMNICULUI

Pe 03 04 12 în jurul prânzului, primarul în exercițiu, Romeo Rădulescu, a ținut prima sa lecție de administrație publică cu elevi de la liceul Mircea cel Bătrân, în sala de Consiliu. Apoi i-a invitat să se pozeze împreună în biroul primarului. Ziua porților deschise a devenit deja o tradiție la primăria Râmnicului...

Itinerar cultural

REVISTELE *SEMN* ŞI *ŢÂNŢARUL* AU ACORDAT PREMIILE ANULUI 2011

Pe 03 04 12 la restaurantul Belvedere din Râmnicu Vâlcea, ca în fiecare an, revistele Semn şi Ţânţarul au acordat diplome de excelenţă prietenilor şi colaboratorilor. Poetul George Achim, reprezentând şi Clubul Umoriştilor a fost gazda şi moderatorul întâlnirii...

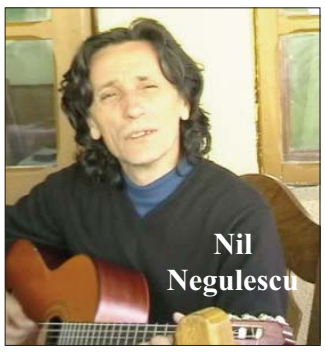
Nil Negulescu

Elena Dumitraşcu

Geroge Achim

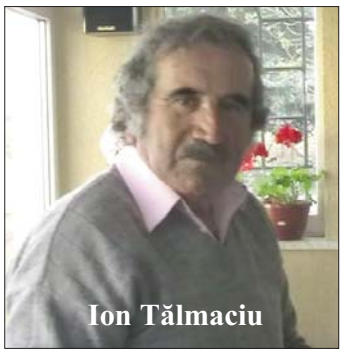
Ion Tălmaciu

Ion Micuţ

Miuţă Dumitru şi Constantin Maria

ADRIANA MAIER ŞI VICENT GRUGER PE SCENA FILARMONICII

Cu orchestranţi împrumutaţi de la Filarmonica din Craiova (Mircea Suchici - violoncel...), Filarmonica vâlceană a avut curajul, în simfonicul din 06 februarie 2012, să atace un program greu şi de toată frumuseţea: Richard Wagner, *Siegfrid-Idyll*, Dimitri Şostakovici, Concertul nr.2 în fa major pentru pian şi orchestră op 102, şi, în partea a doua, Ludwig van Beethoven, Simfonia a III-a, „Eroica”...Dirijor al orchestrei simfonice, în cele trei lucrări-de mare dificultate - a fost Vicent Gruger (născut în Germania la Wuppertal, dar din 1997 cu o carieră muzicală în România: Opera din Constanţa, Orchestra studenţilor din Braşov-unde este şi cadru didactic la Facultatea din Braşov, toate, în paralel cu activitate de dirijat în Germania, Turcia şi România). Solist al Concertului de Şostakovici, Adriana Maier, şi

Regulamentul a fost îmbunătăţit în anii următori, astfel că din cel publicat în anul 1910 aflăm că „*nimeni nu putea conduce un automobil, dacă nu avea cel puţin 18 ani”,* iar poliţiştii trebuiau să atragă atenţia conducătorilor auto asupra „*exceselor de fum”* ale maşinii, „*lăsarea eşapamentului liber”* fiind strict interzisă. Totodată „*aprinderea farelor era cu desăvârşire interzisă în oraş şi se permitea aprinderea numai a acelor fare a cărora lumină era atenuată prin huse”*. În ceea ce priveşte avertizarea sonoră „*trompeta era semnalul rezervat automobilelor”,* sirenele şi fluerile au fost cu desăvârşire excluse a se întrebuinţa, iar „*semnalul de clarinetă era rezervat automobilelor familiilor regale şi princiare”.*

Problema circulaţiei din Bucureşti se făcea resimţită şi în Râmnic**.** În luna iulie a anului 1904, poliţia oraşului Râmnicu Vâlcea cerea Consiliului Comunal al Râmnicului reglementarea mersului bicicliştilor şi al automobiliştilor, iar în anul 1905 revenea cu aceeaşi cerere, deoarece „*până în prezent nu avem un asemenea regulament, de care se simte mare nevoie”.* În urma acestor intervenţii, primăria Râmnicului adopta la 1 iunie 1905 o primă ordonanţă privind reglementarea circulaţiei velocipedelor şi automobilelor în Râmnic:

„PRIMĂRIA ORAŞULUI RÂMNICU VÂLCEA
ORDONANŢĂ

Noi, primarul oraşului Râmnicu Vâlcea, în vederea dezvoltărei ce a luat circulaţiunea cu velocipedele şi automobilele

Dispunem:

1. Velocipedele şi automobilele vor fi înzestrate cu un clopoţel sau un aparat sunător care să poată fi auzit de la distanţă.

2. Fiecare velociped sau automobil va avea un felinar, ce se va aprinde îndată ce se înserează.

3. Viteza velocipedelor şi automobilelor nu va fi mai mare decât trapul cailor.

4. La cotiturile şi răspântiile stradelor, bicicliştii vor micşora viteza, făcând-o egală cu mersul la pas al cailor. Ei nu se pot aduna în grupuri pe stradă, nici a merge alături.

5. Bicicliştii şi automobiliştii sunt obligaţi a fi cu atenţie şi a descinde îndată ce se va putea întâmpla o ciocnire.

6. Bicicliştii şi automobiliştii vor ţine întotdeauna pe dreapta şi sunt datori a descinde în caz de aglomeraţiune sau dificultate de circulaţiune.

7. Circulaţiunea velocipedelor şi automobilelor este cu desăvârşire interzisă pe trotuare şi pe aleele destinate pietonilor.

8. Este cu totul oprit bicicliştilor şi automobiliştilor de a-şi continua mersul pe stradă ori prin punctele pe care necesitatea bunei ordine şi liberei circulaţiuni ar impune agenţilor însărcinaţi cu supravegherea şi menţinerea lor să-i oprească.

10. Închirietorii de velocipede şi automobile vor lua număr de ordine pentru fiecare bicicletă sau automobil ce au de închiriat.

11. Toţi acei care vor interveni acestei dispoziţiuni se vor pedepsi conform articolului 385, alin. 9 din

Codul Penal.

Primar, Vasile Tretinescu. 1905 iunie 1”.

Din documentele anului 1912, aflăm că numărul automobilelor din Râmnic ajunsese deja la 18, dar şapte dintre ele – autobuzele Societăţii de Automobile O. Thuringer din Rm. Vâlcea - achiziţionate special pentru transportul turiştilor către staţiunile judeţului – nu puteau fi înregistrate din lipsa unor reglementări. Acest impas a determinat Prefectura Vâlcea să adopte o nouă ordonanţă, nr. 4423 din 8 iunie 1912, prin care s-a reglementat, la nivelul oraşului Râmnic şi al judeţului, circulaţia noului mijloc de transport şi modul de înregistrare al automobilelor.

Dar documentele de arhivă ne dau şi alte informaţii interesante despre începutul automobilismului în Râmnic. Astfel, primul automobil ce a străbătut regulat străzile oraşului – marca Dion – Buton, de 10 cai putere - a aparţinut lui Ioan Albescu, a avut numărul de înmatriculare 1 R.V. şi a fost achiziţionat în anul 1906. În 1908, Prefectura Judeţului Vâlcea devenea proprietara unui automobil marca Mercedes, cu şase locuri şi caroseria deschisă, din lemn, dezvoltând o putere de 35 cai, cea mai puternică maşină din oraş din acest punct de vedere. Mai aflăm că în anul 1912, din cele 18 automobile existente în Râmnic, trei erau de „lux”, cu „*trăsura închisă”,* iar proprietarii lor erau Grigore Pleşoianu, Dumitru Constantinescu şi Grigore Otetelişanu.

Arhivele Naţionale – Serviciul Judeţean Vâlcea, fond *Primăria oraşului Rm. Vâlcea,* dos. 26/1905.

Arhivele Naţionale – Serviciul Judeţean Vâlcea, fond *Prefectura Judeţului Vâlcea,* dos. 8/1912 şi dos. 38/1912.

MĂDĂLINA GÂRJU-*FLUTURI*

Din start, din titlu, Mădălina Gârju s-a dovedit o maestră a scrisului, ştiind să-şi aleagă titlul romanului, la 15 ani, *Fluturi!* nicicând o mai inspirată alegere pentru un volum care este chemat să exprime personalitatea unor copii, elevi, la început de drum, în liceul contemporan...Vă daţi seama ce intuiţie a avut acest copil -scriitor (după părerea noastră, referitor la complexitatea cărţii, rar am întâlnit o asemenea scriere, auzi, roman! realizată la ce! vârstă) să-şi definească sensibila şi fără susţinere experimentală, existenţă, precum a unor flutu*r*i nevinovaţi-vietăţi, care nu contează în economia acestui timp al maturilor prea preocupaţi de treburile existenţiale, proprii (doar o crimă poate scoate tutorele bunic din viaţa copilului)...

De ce raritate? fiindcă romanul Mădălinei Gârju atinge toate cerinţele artistice ale înscrisului unui asemeni demers literar... Este luat în discuţie-dezbatere - elevul de astăzi; elevii, buni şi răi, sunt aduşi în prim plan, precum şi şcoala românească, atenţie, doar pe perioada recreaţiilor; comportamentul elevilor, dar, şi doar tangenţial cel al profesorilor. Cu o deosebită măestrie artistică este adusă în prim planul cărţii,

doar sugestiv, nici n-ar fi avut cum altfel-dată fiind experienţa de viaţă a autorului - societatea contemporană, cea care organizează şi dirigue viaţa adolescenţilor, cu ce are bun şi rău.

În sfârşit, avem de a face cu un roman, în paginile

→

ILIE GORJAN-*DIN ISTORIA AUTORITĂȚILOR ADMINISTRAȚIEI PUBLICE ALE JUDEȚULUI VÂLCEA*

O carte fără cusur, deosebit de interesantă, scrisă în limbajul de circulație, comun, accesibil public, a apărut la Editura "Antim Ivireanul", 2012, cu titlul de mai sus, autor Ilie Gorjan, colegii din Forum, spunându-i şi *Generalul* (fiind chiar general în rezervă); acesta, în reuşita sa tentativă editorială, fiind ajutat de Ioan Barbu, consilier editorial, de Valentin Pițigoi, tehnoredactor, şi de Ion Măldărescu, culegere şi copertă... Tiparul, şi felicitări pentru acesta, ROTIPO! Aleea Veronica Micle, nr. 4, Iaşi! Am dat în clar numele tipografiei ca să se vadă, să se ştie, şi de alții, unde pot să se adreseze pentru a face o carte pe măsura pretențiilor timpului!...

După ce am primit cartea am citit-o, şi, imediat m-am adresat autorului pentru a-l felicita! o carte aparent anostă, despre instituția Jandarmeriei, scrisă ştiințific de autorul ei, dar, ajungând la sufletul cititorului dornic să cunoască cât mai multe despre organizarea societății în care trăieşte, despre una din instituțiile nu tocmai iubite de locuitorii acestei patrii, dar absolunt necesar a fi cunoscută, organizarea ei! Autorul acestor rânduri, aducând aminte cititorilor, că în 2003, era printre singurii care spuneau în scris, că Poliția Română şi Jandarmeria au fost printre primele instituții româneşti, după Revoluție, care au făcut real pasul către democrație...Vai şi amar de celelalte instituții care trebuiau să ne asigure şi să ne apere ființa socială, națională... care trebuiau să apere statul!

Grafica cărții, sobră, ne pune în fața unei lucrări, după părerea noastră, de pionerat, de cum trebuie scrisă o lucrare ştiințifică, când se doreşte ca ea să se afle în interesul oricărui cetățean. Nu în interesul Administrației locale sau centrale, universitare, ci în interesul şi pe înțelesul cetățeanului.

Ilie Gorjan, specialist în comunicare, poet-scriitor, membru al Uniunii Scriitorilor din România, modest-ca orice militar, este şi un artist amator - talentat în interpretarea muzicii folk-cu experiență într-o grupare admirativă pentru Adrian Păunescu; ce mai! o figură complexă! un intelectual, membru al Consiliului Director al Forumului Cultural al Râmnicului s-a născut la Orleşti, patria-trunghiul valoric de aur- cum îi place istoricului Eugen Petrescu să-i spună locului - datorită provenienței atâtor mari oameni ai sacralității româneşti, din Oltenia, şi are în vedere, în lucrarea sa, instituția Jandarmeriei, pornind de la o imagine globală a istoriei noastre, a istoriei europene dacă vreți, istoriei universale (în faza incipientă-apariția în lume a diviziunii muncii- deci o fază modernă - începuturile dezvoltării societății omeneşti), solicitând cititorului, fără a o face direct, doar prin conținutul simplu şi sumar-bine reliefat, să noteze tot ce trebuie ținut minte...În câteva pagini, cu o artă a scrisului greu de bănuit până la apariția cărții, Ilie Gorjan, reuşeşte să sintetizeze şi să prezinte lucruri pe care alții le-ar fi desfăşurat pe mii de pagini, în enciclopedii.

Reuşeşte, precum s-ar situa într-un *satelit* al pământului să privesacă istoria acestei instituții global (universal), apropiindu-se de România cu o navetă proprie şi să țintească în localul național, apropiindu-se; să dezvolte esențial şi în sumar instituția la nivel local şi județean... O artă a aducerii la esență, pe care mai rar am întâlnit-o la confrați...

În fond, cunoşteam întrucâtva aceste calități ale scrisului şi exprimării generalului, din cele câteva articole pe care le-a publicat în presa culturală a Râmnicului, a Forumului... Din nou în fondul problemei, noi, cei care îl cunoaştem, ştim, că şi în poezia sa absolut remarcabilă, prin simplitate, dar cu elevată metaforă, Ilie Gorjan este un artist al promovării esențelor, un scriitor de bun simț şi elevată expresie artistică!... Cartea sa ştiințifică, în timpul lecturării căreia am scris zeci de foi, observații, m-a provocat astăzi, scriind acest material fără să mă uit pe nici o notiță.

Lucrurile care se însuşesc bine, care plac, care îmbogățesc spiritul, nu au nevoie de nici o pregătire în a lor dezvăluire. În marea trăire, da, artistică, chiar dacă scrisul se vrea ştiințific, prezentarea critică se face dintr-o suflare! ...Cartea generalului este o carte de autor.

Petre CICHIRDAN

---

sale intercalându-se stări de trăire spirituală, copiii, ea, eroul principal, apelând cu curaj la dezbaterile intime-psihologice, solilocuri (le-am avut şi noi cândva), care fac deliciul adolescenților *artişti* de astăzi...

Şcoala ca un roman! în prim plan sunt tinerii elevi aflați la început de ciclu doi, învățăcei; maturii-părinți, trebuind să tragă concluziile (idee subliniată şi de Ion Soare la lansarea cărții, care a avut loc în luna martie anul curent).

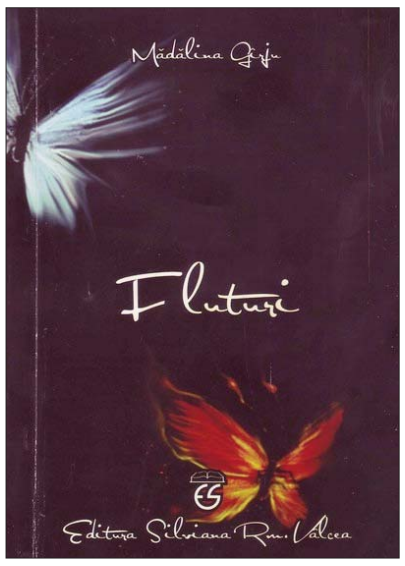

Pentru prima dată am văzut, aflat, cum o carte se adresează în principal adolescenților, de azi! maturul, profesorul, părintele, neavând nimic de învățat, doar dacă vrea să-şi strunească mai clar anumite porniri... Dar nici atunci. Mădălina Gârju este extrem de severă în scrisul său, adultului, nedându-i nici o şansă de participare la acțiunea cărții. Uimeşte ritmul desfăşurării , firul romanului, care porneşte lent, lasciv, pe parcurs, după jumătatea cărții, acesta, dinamizându-se; personajele, trebuind a fi definite, situația lor este croncretizată; explicată; concluzionată; până la terminarea liceului elevii clasei trebuie să lupte unul pentru fiecare şi toți pentru unul! Are şi o morală, şcoala, putând fi mai mult decât o familie (periculos-considerăm noi). Acolo, între bănci, orice problemă personală, aflându-şi rezolvarea... Acțiunea romanului nu este prea încurajatoare, poate este ca un dans al *Feteor de la Căpâlna*, în sensul bătutul pasului pe loc, poate, recreația, neoferind foarte mult ca spațiu. Noi credem, însă, că autorul a dorit reliefarea unui lucru cu totul special, de interior, parcursul psihologic fiind mai interesant decât cel faptic... În fond şi la urma urmei, ce-şi pot dori nişte tineri de 15 ani de la viață! faptă, faptă, faptă, speranța, plutind mereu deasupra visului propriu... Faptă, faptă, dar cu un „mâine" excesiv prezentat în actualitate... *Nu-l loviți pe micul Khayam*, el e copilul care visează pasărea ce o va prinde mâine... Felicitări Mădălina Gârju pentru acest exercițiu care ne demonstrează că te afli, cu scrisul, mult mai departe decât îți închipui...(p cickirdan)

Itinerar cultural

domnia sa, din 1997, cadru universitar la Academia de Muzică din Bucureşti...şi cu o bogată activitate concertistică în țară şi străinătate (laureată a Concursurilor „Concertino", Praga-1988; „Ionel Perlea",1983, 1998, 2000, 2001; „Constantin Silvestri", 1993...."George Enescu", 2003, 2005, 2007 (informații luate din pliantul de sală al concertului)...

ÎN SFÂNTA ZI A *FLORIILOR* UN PELERINAJ A AVUT LOC DE LA BISERICA *TOȚI SFINȚII* LA ARHIEPISCOPIE

Itinerar cultural

SLUJBĂ DE ÎNVIERE LA BISERICA *CETĂȚUIA EROI*

La slujba de Înviere din acest an, de la biserica *Cetățuia Eroi* carismaticul preot Leon Dură, poet şi doctor în Teologie a adunat în jurul său copii, tineri şi vârstnici, nenumărați, ținând trează la slujba de Înviere, întreaga suflare a enoriaşilor acestei parohii...Cu mare plăcere i-am fost şi noi alături de ceilalți.

În fața Altarului, Hristos a înviat!

COPIII DIN CĂLIMĂNEŞTI IUBESC BIBLIOTECA

De câte ori trecem prin Călimăneşti şi oprim la Bibliotecă, să ducem ziarele, ne face plăcere să constatăm că la parter calculatoarele sunt ocupate de copiii elevi ai acestui oraş fanion al culturii între celelalte oraşe vâlcene...

VIRGIL ENE, DE LA TIMIŞOARA, A LANSAT VOL. „PREVIZIUNI ŞTIINȚIFICE ÎN OPERA LUI EMINESCU”

Biblioteca Județeană a devenit neîncăpătoare în seara de 18 04 12 când octogenarul scriitor de la Timişoara, Virgil Ene-doctor chirurg pensionar şi-a lansat cartea „Previziuni ştiințifice în opera lui Eminescu”... Dotat cu calități deosebite (invenții profesionale-chirurg de mare renume), după 80 de ani a debutat ca scriitor, cu: „O viață de chirurg, între amintiri şi realizări”, iar la 82 de ani, cu „Biblia, între mit şi adevăr”...Cităm de pe coperta cărții lansate...”La descoperirea acestor taine cosmogonice şi socio religioase, autorul a fost ajutat foarte mult atât de studiul amănunțit al fenomenului religios, cât şi al cercetărilor şi descoperirilor din ultimul timp al astrofizicienilor. În addenda, a arătat în mod indubitabil natura bolii şi a morții poetului, iar prin cele amintite în această carte, a dat un răspuns categoric şi umilitor pentru cei ce încearcă astăzi să-l blasfemizeze.”

Un sfânt pentru vremea noastră

Nicolae MOGA

Se spune adesea că oamenii mari se nasc pentru vremuri mari sau vremurile mari îşi formează ele oameni pe măsura lor, aşa încât la cotitura drumurilor istorice au apărut providențial eroii faptelor mari, care cu multă pricepere au păstrat corabia existenței, devenind nume nemuritoare pe care istoria i-a aşezat la loc de cinste întru nemurire. Cu atât mai îndreptățită este pomenirea lor, cu cât aceştia au îmbrăcat nimbul sfinteniei.

Modalitatea cinstirii sfinților îmbracă în spiritualitatea ortodoxă diferite forme, însă una dintre cele mai fructuoase o reprezintă scrierea vieții lor; indiferent de celelalte forme, pentru că ele aduc folos personal, iar cea menționată îmbogățeşte sufleteşte pe toți cititorii. În acest sens literatura hagiografică românească este foarte bogată în scrieri dedicate vieții sfinților.

Anul acesta, 2012 la sfârşitul lunii aprilie şi începutul lunii mai, „cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel şi prin dragostea şi purtarea de grijă a Înalpreasfințitului Părinte Irineu, Mitropolitul Olteniei, Moaştele Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica au fost aduse în pelerinaj în Mitropolia Olteniei....şi în Arhiepiscopia Râmnicului, la Catedrala arhiepiscopală şi la Mănăstirea Frăsinei, ctitoriile sfântului”. Cu această ocazie Preasfințitul Emilian Lovişteanul, Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Râmnicului ne-a oferit un dar minunat şi anume întocmirea unei monografii: *Sfântul Ierarh Calinic – Slujitor înțelept şi păstor milostiv al Bisericii strămoşeşti*, Editura Sfântul Antim Ivireanul, Râmnicu Vâlcea, 2012, 364 p.

Cartea, constituie un model de redactare a vieții unui sfânt, pentru că autorul în chip măiestrit a dat viață Sfântului Calinic, integrându-l în realitățile istorice, din timpul său, care a fost un spirit organizatoric, ascet, cărturar, tipograf, milostiv, fiind respectat de Domn pentru sfinția vieții sale. Se ştie că sfântul este un om aflat într-o permanentă convertire. Sfântul este un prieten de-al nostru. El ne arată că se poate, să fii sfânt. El ne ia de mână şi ne arată calea. El mereu găseşte ceva de îmbunătățit şi de îndreptat în viața şi mai ales în gândirea lui. El este uimit de întâlnirea cu Dumnezeu pe care o rosteşte prin cuvânt şi prin tăcere. Prin cuvânt, în limbajul veacului, prin tăcere în limbajul veacurilor viitoare pe care le anticipează. Sfântul nu disprețuieşte lumea din care a plecat. El o părăseşte dar nu o abandonează, ci se roagă pentru ea. Viețuirea lor aleasă face parte din tezaurul spiritual al omenirii. Prin rugăciunile lor, prin modelul de viață pe care ei îl propun, îmbogățesc lumea cu un spor de credință, de speranță, de curăție.

Sfântul Calinic s-a născut la 7 octombrie 1789, în Bucureşti, din părinți evlavioşi: Antonie şi Floarea Antonescu. A intrat în monahism la Mănăstirea Cernica la data de 18 martie 1807. A fost rânduit în stăreția mănăstirilor: Cernica, Pasărea, Snagov, Căldăruşani, Cirogârla şi Poiana Mărului care au cunoscut o reală dezvoltare duhovnicească şi gospodărească în timpul cârmuirii sale.

A refuzat să fie ales Mitropolitul Țării Româneşti dar a acceptat ierarhia la Episcopia Râmnicului Noul Severin, 1850-1867. În 24 mai 1867 se retrage din scaun la mănăstirea de metanie, Cernica, iar 11 aprilie 1868 trece la cele cereşti.

În cuprinsul cărții este amintită relația pe care Sfântul Calinic a avut-o cu unul dintre foşti săi ucenici, Cuviosul Irodion „Luceafărul de la Lainici”. (p. 14.) Apoi este semnalată corespondența dintre cei doi episcopi; Sfântul Calinic de la Râmnic şi Sfântul Andrei Şaguna de la Sibiu. În timpul activității sale la Râmnic Sfântul Calinic a ctitorit multe biserici şi mănăstiri, a pus rânduială în viața monahală, încât slujirea şi viața sa sfântă l-au făcut pe domnitorul Alexandru I. Cuza să spună: „Episcopul Râmnicului, Calinic, este adevăratul şi sfântul călugăr al lui Dumnezeu şi ca el altul nu mai este în toată lumea”. p. 22.

În tipografia personală care i-a purtat numele „Calinic Râmnic” s-au tipărit multe cărți dintre care amintim; *Aghiazmatar-1861, Slujba Sfintei Învieri din Duminica Paştilor şi peste toată Săptămâna cea luminată până la Duminica Tomei-1861; Manual de pravilă bisericească-1861; Datoriile Preoților-1861; Tipic Bisericesc-1861; Mineele pe 12 luni-1862; Carte folositoare de suflet-1862; Liturghierul-1862; Pastorala-1863; Învățătură către preoți şi diaconi-1865; Sfânta şi dumnezeiasca Evanghelie-1865; Octoihul-1865, Psaltirea-1866* etc.p. 67. De un real folos pentru cercetători sunt prezentate Testamentul, prefețele mineelor, transliterate şi câteva cuvinte de învățătură. În capitolul Anexe sunt prezentate în condiții grafice cu tot deosebite fotocopii de pe cărțile originale: Mineele, Slujba Sfintei învieri din duminica Paştilor, Rânduiala tunderii în monahism, Manual de Pravilă Bisericească, Carte folositoare de suflet, Învățătură pentru preoți şi diaconi, Psaltirea, Rânduiala sfințirii bisericii, Sfintele şi Dumnezeieştile Litrughii şi Sfânta Evanghelie.

Pentru viața sa sfântă şi curată Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a canonizat în anul 1955.

Şi astăzi, Sfintele Moaşte ale Sfântului Calinic de la Cernica sunt locul de tămăduire a numeroşi suferinzi de boli incurabile.

Preasfințitul autor a cercetat o vastă bibliografie cu referire la istoria epocii, la viața şi faptele sfântului, reuşind să ne ofere o carte foarte valoroasă, instructivă-educativă, mai ales pentru intelectualitatea tânără studioasă şi nu numai. Ea este un document viu care arată generațiilor de azi şi de mâine o foarte mică parte din lucrarea Bisericii.

Cultura noastră şi tezaurul teologic a fost îmbogățită în mod strălucit şi fericit prin această lucrare care va fi o podoabă pentru casele şi bibliotecile noastre.

COSMIN-IONUȚ DRĂGHICI, “PERSONALITATEA LUI ŞTEFAN D. FILIPESCU - DRĂGĂŞANI”

Gheorghe A. STROIA

Surprinzătoare în abordarea unor studii ori cercetări cu caracter monografie, etnografic şi istoric, este tocmai tratarea şi dezbaterea acestora, de către cercetători aflați la vârste timpurii, fapt care le aduce prestigiu, fără îndoială. Tinerii vremurilor noastre nu mai sunt aplecați spre lectură, spre cunoaşterea şi aprofundarea variilor domenii din aria curriculară specifică vârstei lor şcolare şi, cu atât mai mult, nu manifestă dorința de a se angaja în finalizarea unei lucrări care solicită foarte multă seriozitate, atenție la detalii, respect față de adevărurile ori izvoarele istorice. Cu atât mai mult asupra unor studii şi cercetări care au ca tematică principală restituirea adevărului istoric, aplecarea asupra unor perioade sau personalități din istoria României, mai puțin cunoscute ori investigate.

Aceasta este şi conjunctura, fericită pentru iubitorii de istorie, în care mult prea tânărul dar talentatul Cosmin-Ionuț Drăghici s-a aplecat asupra vieții unei personalități vâlcene, despre care se cunoşteau puține lucruri. Iată care este, din punctul de vedere al autorului motivația sa pentru scris şi pentru demararea acestei pertinente şi valoroase investigații, făcută cu simț de răspundere şi respectând „canoanele” scrierilor monografice: “Ca elev de liceu, am fost atras de ştiința istoriei, citind cu interes din autori cu mare notorietate precum N. Iorga sau documentându-mă despre viața şi activitatea unor personalități precum Napoleon Bonaparte. Mi-au fost de folos nu numai orele de istorie, lectura, ci şi

Internetul, cu ajutorul căruia am putut să iau contact cu felurite tipuri de activitate în domeniul cercetării istorice. Ca participant şi la concursuri cu tematică istorică, am decis să îmi asum răspunderea pentru dezvoltarea unei teme de interes imediat, cu substanţă istorică şi social-politică locală. Această temă a făcut obiectul prezentei cărţi, având în centrul atenţiei pe politicianul liberal Ştefan D. Filipescu, originar din Drăgăşani."

Cu eforturi susţinute şi dedicarea multor ore de documentare în arhivele vâlcene, Cosmin-Ionuţ Drăghici adună documente inedite, foarte importante despre Ştefan Filipescu şi despre soţia sa, provenită prin înfiere din familia bogatului grec Caragic, stăpân pe întreaga comună Zăvideni. Un alt eveniment marcant din viaţa lui Ştefan Filipescu este legat de ctitorirea bisericii din satul Bărbuceni, care-i poartă numele de botez - Barbu. Despre Ştefan Filipescu se ştie că a fost în mai multe rânduri deputat şi senator de Vâlcea, având controverse cu ruda sa bună D. Simulescu, cu Mişu Mihalescu şi chiar cu I. Gh. Duca, toţi făcând parte din categoria membrilor marcanţi ai partidului liberal. Testamentul său, întocmit la 27 decembrie 1899 (dată care coincide cu ziua numelui său de botez!), avea să stârnească polemici furtunoase din partea unor demnitari ai acelor vremuri, deoarece unul din cele 5 puncte ale acestui testament prevedea ca atât casa din Drăgăsani, cât şi moşia de la Podari să rămână în stăpânirea primăriei, cu condiţia ca locuinţa să fie transformată în azil pentru bătrâni. În cuprinsul cărţii, autorul arată care au fost motivele pentru care această prevedere testamentară nu a căpătat viaţă şi care au fost urmările, terminate în defavoarea oraşului; de curând casa fiind revendicată, obţinută şi vândută de urmaşii lui Ştefan Filipescu unor anonimi profitori, îmbogăţiţi peste noapte, după 1989.

Deşi personajul central al lucrării este Ştefan Filipescu-Drăgăşani - mai puţin cunoscut în perioada sa decât Brătienii sau D. Simulescu, fostul prefect de Vâlcea - prin investigarea arhivelor, tânărul autor surprinde „ochiul avizat" prin prezentarea unor aspecte mai puţin cunoscute ale vieţii politico-sociale a Vâlcii într-o perioadă destul de generoasă ca întindere temporală. Printre aspecte inedite, creionate cu grijă şi cu un intens parfum de epocă, sunt prezentate lectorului relaţiile politicienilor cu electoratul, moravurile şi năravurile acestora, felul în care îşi rotunjeau veniturile şi măsura în care sprijineau sau nu populaţia săracă a ţării.

O monografie, frumos scrisă, cu stil şi rafinament literar, care are meritul de a prezenta succint şi cu destulă acurateţe un adevăr istoric, îmbrăcat în aura unei scrieri cu caracter literar evident. Autorul împleteşte în carte, cu suficientă precizie cele două stiluri: exegetic (ştiintific) şi stilul literar, dovedind stăpânirea unui vocabular vast, adecvat prezentării sumative a unei astfel de lucrări. Incursiunile pe care Ionuţ Cosmin Drăghici le face printre evenimentele ce au marcat viaţa personalităţii monografiate sunt făcute cu modestia şi respectul pe care un adevărat exeget le datorează acesteia. Reconstituirea adevărului istoric, a plauzibilului istoric, ce reprezintă dimensiunea ei calitativă, puterea de convingere a scrisului istoric, accesibilitatea sa în faţa cititorului de istorie, colores atque sententiae (expunerea plastică, sugestivă în discursul istoriografic) şi arta verbului – iată trăsăturile esenţiale ale scrierii de faţă, o analiză istorică bazată pe pragmatism; Să ne amintim cuvintele lui Henri I. Marrou, care spunea că: „…cel mai mare filosof nu este cel care se situează cel mai aproape de adevăr, cel mai mare teolog nu este cel mai mare mistic, ci cel care are charisma poetica cea mai înaltă".

Concluzionând, se poate spune – fără nici o umbră de îndoială – că tânărul teolog (căci între timp, după absolvirea liceului, Ionuţ-Cosmin Drăghici a devenit student al Facultăţii de Teologie din Craiova) are un al şaselea simţ în „filmarea" realităţii istorice, nemăsluite ci întreagă şi autentică. Prin aplecarea asupra unei pagini inedite din istoria Drăgăşanilor, Ionuţ-Cosmin Drăghici dovedeşte un curaj aproape inconştient, care-i poate atrage critici nefavorabile şi puncte de vedere (ne)unanim împărtăşite de istorici. Cu toate acestea, nuanţele în care este prezentată scrierea, printr-o amplă campanie de documentare şi investigare istorică, face din „Personalitatea lui Ştefan D. Filipescu-Drăgăşani" un motiv suplimentar de mândrie pentru toţi românii, având în vedere vârsta fragedă a autorului. Aceasta, contrar zicerilor din ultima vreme despre români, ca o (re)confirmare a genialităţii şi inteligenţei unui popor trudit - în ciuda tuturor frământărilor istorice în care a fost târât fără de voie. "Personalitatea lui Ştefan D. Filipescu-Drăgăşani" reprezintă o lectură agreabilă, cu o notă de distincţie, fără adevăruri trucate ori flagrant împărtăşite, cu o cuceritoare sinceritate şi dezinvoltură în abordarea scriiturii; o carte-document ce poate fi folosită ca punct de plecare în efectuarea unor investigaţii ori studii istorice complexe. Prin prezenta lucrare se confirmă spusele lui Miguel de Cervantes, conform cărora: „Istoria este emulul timpului, depozit al acţiunilor, martor al trecutului, exemplu şi înştiinţare a prezentului, avertisment al viitorului."

ARS MUNDI

TANIA NICOLESCU: *PUZZLE*

Apărută la Editura *Singur*, Târgovişte, 2011, cartea Taniei Nicolescu, *Puzzle*, cu Andrei Vasiliu tehnoredactor şi în corectura Ilenei Stoica-Vasiliu; lector, Ştefan Doru Dăncuş, şi cu ilustrarea copertei-una de excepţie- a lui Keita Ibrahima (care se răgăseşte şi între intervievaţii cărţii) surprinde momentul actual al vieţii literare româneşti, aducând în prim planul lucrării personalităţi, fapte, care definesc actualitatea, care dau sensuri noi a ceea ce ştim cu toţii: o incalificabilă structurare valorică a societăţii româneşti, unde munca amatorului (neprofesionist) este descalificată, niciodată valoarea nu este analizată după sine, ci după certificatul de competenţă, care, bun înţeles, în 22 de ani, vedem cum se atribuie... non valorilor!

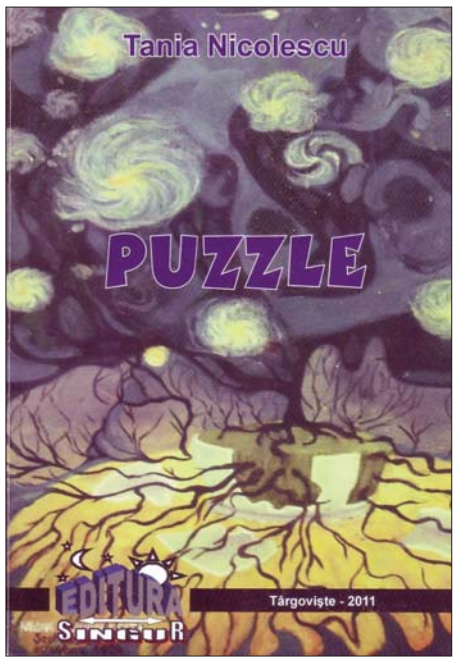

De la început trebuie să spunem cititorilor, că, undeva, în conţinutul cărţii, pe la pagina 45, pictorul Keita Ibrahima intervievat de Tania Nicolescu aduce realitatea artelor plastice, ale ţării, cu picioarele pe pământ: „Fenomenul artistic se studiază pe perioade lungi; noi trăim acum un instantaneu care nu poate fi o perioadă şi de aceea valorile în domeniul artistic se judecă după ce trec cel puţin 100 de ani"...iată, cum zi de zi aproape, cel puţin în zona noastră, a Râmnicului, aceiaşi şi aceiaşi artişti, chiar fără nici o valoare, doar că sunt membri ai Uniunii Artiştilor Plastici din România, nimeni! nevăzându-i decât abstracţi, dar ei declarând sus şi tare, prin gura politicienilor doritori de reclamă, că reprezintă sarea şi piperul acestui gen de artă!

Keita Ibrahima, este pictor, dar îşi câştigă existenţa din directoratul efectuat la Muzeul de Artă din Tulcea. Este african, stabilit în Tulcea... Acolo unde a lucrat şi Tudor Popescu, unde activează şi acum, Angela Tomazelli...

Tania Nicolescu se dovedeşte a fi un publicist de excepţie, aducând în centrul atenţiei, oameni care în atare situaţii, ca cele create în ţara noastră, după aceşti 22 de ani de incompetenţă profesională afişată-oficială, oameni care ieşind forţat la pensie şi-au găsit noi mijloace de existenţă activând în planul culturii. Dialogul este frumos condus, există mai întâi un porolog-prezentare a personajului-artistic făcută, mai apoi se intră în conversaţie, de multe ori comentariul intim al autoarei, împletindu-se cu comentariul subiectului intervievat, cum a fost şi cazul pictorului Ibrahima... Cazul Sofiei Vrabie, care din călător ajunge ghid turistic...

Dar, să fim atenţi, interviurile Taniei Nicolescu ating şi clasa superioară, de expresie artistică-literară, atunci când se implică într-un dialog (adevărate revelaţii artistice) cu scriitori de calibru cum ar fi Daniel Corbu, Ovidiu Dunăreanu, Carol Feldman, Nichita Danilov, Ion Tutunea, sau recenzii ale operelor lor: „Eonul Marelui Desant" de Daniel Corbu, „În paroxismul vremii pe sfârşite" de Paul Sân Petru....

În paginile de proză scurtă care încheie volumul editat de curând de Tania Nicolescu, „Puzzle", recunoaştem acelaşi profund mâniuitor de cuvânt şi metaforă, pe care l-am găsit în volumele de poezie, autoarea, dovedindu-se deja o maestră a frazei şi imaginii epice!....

Bogdan CICHIRDAN

„CÂNTĂ-NE *DUBI*, O POEZIE!"...

În această tonalitate s-a încheiat lansarea de carte de poezie a lui Dionisie Dubinciuc, întâmplată joi seară la Biblioteca Judeţeană, sala de conferinţe, care a devenit neâncăpătoare la întâlnirea pe care doctorul Dubinciuc, sub egida Editurii Antim Ivireanul condusă de Ioan Barbu, a organizat-o cu ocazia lansării ultimei sale cărţi de poezie (nu ultima, cum s-ar crede, oarecum, din titlul ei: *Vine o vreme*...), carte apărută în 2012, în tehnoredactarea lui Valentin Piţigoi, şi cu o excelentă ilustraţie semnată de cunoscutul român din America, Dan Cioca.

Spunea moderatorul, Ioan Barbu, că această carte este una închinată poeziei, dragostei permanente pe care poetul o arată vieţii, dar şi femeii iubite, soţia sa. Uneori el devine pamfletar faţă de neajunsurile vieţii, provocată

din însăşi interiorul ei...Vine o vreme, da, vine o vreme când trebuie să dai socoteală, să pleci liniştit în neant...

Celălalt amfitrion, ilustrul critic literar Ion Predescu, profesor doctor la liceul Lahovary, prezent în prezidiu, apreciază forma literară, estetica, îşi caută cu grijă exprimarea pe măsura talentului său, dar şi pe măsura metaforei organizatorului principal, poetul!...

Doru Moţoc, cel care i-a îndrumat, primul, paşii încă din 2003, nu pregetă să-l fixeze pe Dionisie Dubinciuc în patrulaterul de aur al poeziei vâlcene alături de Felix Sima-unicul, Carmen Sofianu şi ...surpriză! chiar Valentin Dolfi, cel care ne-a încântat acum câţiva ani cu „Oameni de ipsos", poetul din Govora, şi el unic. Aşa suntem noi vâlcenii...Ne naştem cu un măr în gură, şi îl mâncăm-rumegăm tot pe ăla, acelaşi, mereu! Doar că mărul lui Paul Popescu, şi datorită lui D. Moţoc, s-a transformat în mai multe mere, toate, ajungând în sensurile giratorii ale urbei noastre în speranţa preşedintelui UAP de a câştiga, totuşi, un loc prim în cadrul premiilor Guines Book, căci cu Biblioteca a dat-o în bară... Nu şi aplaudacii de pe margini, profesori universitari la pensie de când îi ştie o lume, de la Universităţile Oltului, lectori şi conferenţiari, care încă se luptă să le de-a măcar Forumul câte o diplomă de excelenţă (autorilor merelor răsărite din asfalt...că nu avem destule parcuri, şi păduri, şi maluri de ape...) Da, D. Moţoc, mereu, a sprijinit

artele profesioniste-academice, cu studii de revoluţionar...

Serata de poezie organizată de Dionisie Dubinciuc a fost altfel decât cum eram obişnuiţi cu sforăiturile care se trezeau după două, trei ore...

Lume selectă, cuvântări concise, domnul doctor, talentat artist, deci şi poet, adevărat doctor, ştie că omul nu poate sta pe scaun mai mult de o oră şi şi-a pregătit un discurs f. scurt, a stat la cârma întregului eşafodaj al întâlnirii. Repet, una de neuitat, în care valoarea s-a făcut simţită la fiecare pas, nouă, nerămânându-ne decât să-i apreciem cartea şi să-i cităm câteva dintre cele mai reuşite şi nereuşite (de alţii) formulări artistice.

„Trăieşte fiecare zi ca şi cum ar fi ultima, pentru că una din ele chiar va fi" (Motto, de Jeremy Schwarz), ...dar cum este să-ţi trăieşti ultima zi, dacă

ARS

ştii că este ultima? Cine a cunoscut şi arătat pozitiv cum este să ştii că mâine-i ultima zi? A fost un motto din cele patru expuse la începutul cărţii...ca şi ultimul, al lui Einstein: „Viaţa este un mister, nu o problemă care trebuie rezolvată". ...Adică cum, păi, omul de când se naşte până moare nu face alteva decât să găsească soluţii de cum să rezolve ziua de mâine! când nu face aşa ceva, scrie poezii şi le dă unui critic literar să le analizeze...

„Fiecare e un val", lui Nicu Mesea închinată,

iată , unui prieten comun. Dar nu prietenia este esenţa problemei, căci, ne spune poetul, şi bine spune, omul este ca valul care vine din neant şi se sparge la mal, adică când crede că a înţeles totul şi, în sfârşit, pleacă din această experienţă. Poezie clasică, frumoasă, structură atent şi meşteşugită, creată în fondul ei, sens filozofic, deplângând dispariţia prietenului, comeseanului, tovarăşul de... ape. "E o linişte de-agata, pe un mormânt înmarmorat,/ El se află-n altă lume, pe pământ întunecat./ Avem doliu la fereastră, din cristale de opal,/ Toţi suntem o mare-albastră, fiecaere e un val." (a patra strofă)

pcickirdan

BOOK LAND LA RÂMNICU VÂLCEA SĂRBĂTOARE A CĂRŢII LA MALL-RIVER PLAZA

Organizatorul principal BookLand, prin Ionela Moraru, a organizat la River Plaza primul târg de carte din Râmnicu Vâlcea, propulsând oraşul nostru în elita celor care promovează un nou mediu ambiental cultural bazat pe arta de a trăi...."Avangardist, dinamic, cult, cool şi prietenos, BookLand te întâmpină cu oferte speciale la peste cele 9000 de titluri expuse, precum şi cu numeroase evenimente, premii, tombole şi momente de neuitat" (Ziarul Libertatea, 24 aprilie 2012)

Adina Enăchescu

„Centrul Comercial River Plaza Mall este la prima colaborare cu BookLand şi suntem nerăbdători să vedem răspunsul clienţilor noştri. Considerăm că BookLand iese din stereotipul târgurilor clasice de carte, oferind publicului un adevărat mix cultural: lansări de carte, dialoguri, dezbateri, muzică şi dinamism. Dorim ca în permanenţă să ne întâmpinăm vizitatorii cu surprize inedite şi totodată să facilităm accesul la carte", a declarat Alin Mesea, manager River Plaza Mall.

Ioana Roşu şi Ionela Moraru

La ediţia din acest an, pe 28 04 12, în faţa standului de carte generos amenajat, Ionela Moraru şi-a aşteptat invitaţii, împreună cu Ioana Roşu, de la Televiziunea Etalon, care a reprezentat mass media la acest târg...Au fost invitaţi Doru Moţoc, Nelu Barbu, Felix Sima, George Achim, Ion Tălmaciu, Adina Enăchescu...dar, nu au onorat cu prezenţa decât ultimii trei. Aceştia au dat un recital de poezie foarte reuşit, asistaţi fiind de cumpărătorii de carte, de noi cei de la CULTURAvâlceană, dar şi de domnul Eugen Petrescu, directorul Editurii „Petrescu". ...Noroc cu noi! care, trebuie să recunoaştem, am fi dorit să prezentăm ultimele apariţii editoriale (ed. Petrescu şi Intol Press), destul de interesante pentru vâlceni, care, nici astăzi, după nenumărate promisiuni, nu au un centru al publicaţiilor vâlcene, numai al lor! Nu încetăm să ne-apropiem de inima Europei Unite, decât cu poezia lui Eminescu şi cu romanul lui...Ernest Miller Hemingway!...în cel mai fericit caz! sau cu cartea prezentului: „Cum să le vorbim despre sex, celor mici" de Leo Fuego Batista Miciurin! Noi căutăm în continuu brenduri naţionaliste, reviste naţionale şi internaţionale, enciclopedii, universitaţi de stat, dar şi particulare! orice, oricum şi oriunde! ...Să avem titluri şi venituri suplimentare la pensii!...Ce ne trebuie nouă atâtea cărţi şi reviste pentru cetăţenii din Ţigănie sau Versail!? Vai, vai, uitaţi-vă tovarăşi la emisiunea lui Mircea Dinescu „Politică & delicateţuri" şi vedeţi cam ce brenduri avem noi...

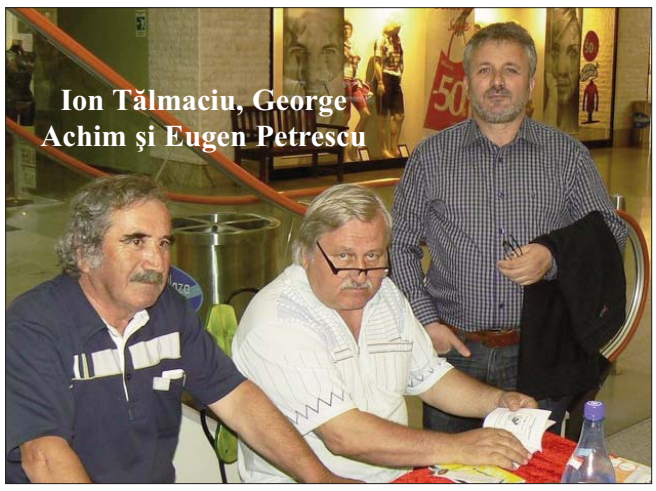
Ion Tălmaciu, George Achim şi Eugen Petrescu

După ce au recitat cei trei, şi noi am fotografiat, a urmat, în program, la ora 17.00, un „Atelier de creaţie-pictura" susţinut de copiii de la Palatul Copiilor, îndrumaţi de pictoriţa Maria Duicu. Pe cel mai drăgălaş, şi cel mai mic, 6 ani, îl cheamă Erika (ne-a făcut atenţi să scriem cu „kapa", nu care cumva cu „c"); Erika Dicu!...nepoata fostului viceprimar! Să vă trăiască domnule Dicu! şi La Mulţi Ani!

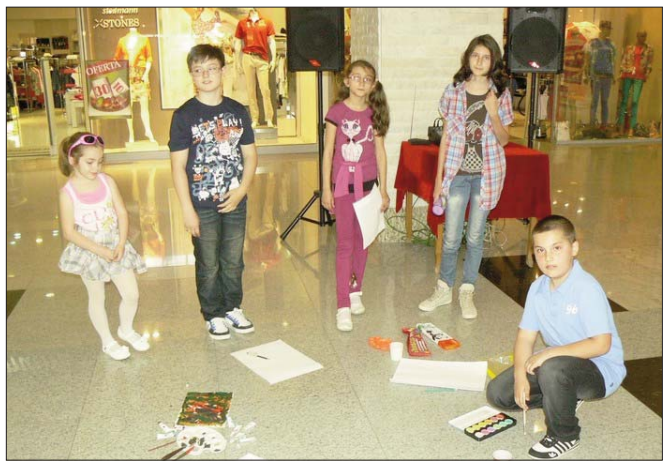

În final, ne-a pozat domnul Miclea Cătălin, şeful turei de pază de la Moll-River Plaza, dar şi domnişoarele care administrau tombola „Play win" din cadrul standului destinat cărţii...

Simona Maria KISS

MUNDI

ZIUA MONDIALĂ A CĂRȚII-TULCEA, 2012

În orice formă ar fi ea concepută, o carte trebuie să reprezinte realitatea. Viața! (Din cuvântul lui Petre Cichirdan la Ziua Mondială a Cărții-Tulcea 2012)

...De ce sunt astăzi aici, când, ieri, abia vorbeam?

Am venit aici să reprezint, la Tulcea, aspecte -realități - din cultura Olteniei de nord, de pe Valea Oltului vâlceană, unde există o emulație deosebită: cinci reviste de cultură, 16 edituri (eu am propria editură încă din 1993-Intol Press), 8 tipografii! ...La Râmnicu Vâlcea se întâmplă lucruri extraordinare, şi mă bucur să văd şi aici, acum, la dumneavoastră, astăzi, această eleganță estetică, cartea, care trebuie să fie o componentă a culturii...care duce la redarea actului artistic, întemeind şi extinzând actul cultural...

Noi, acum, astăzi, omagiem cartea beletristică - un fragment de expresie artistică - specific actului cultural!

Este atât de frumos, ca atunci când deschizi o carte (o revistă, un ziar, dar mai ales o carte) şi găseşti realitatea prezentată concret...Extraordinar să citesc acum trei luni o carte, a Taniei Nicolescu, şi să vin acum să asist la lansare, şi în sală, să văd unul dintre personaje, pe Keita Ibrahima - pictor african - directorul Muzeului

de Artă al oraşului Tulcea, pe care, atunci, îl admiram pentru declarația: că, un pictor, nu poate deveni un nume important în comunitatea artei unei localități decât după o sută de ani, după ce a dispărut...

Iată de ce nu am greşit acum câțiva ani, când, considerând arta abstractă a unor absolvenți ai unei aşa zise Facultăți de Artă Plastică, ca artă preapocaliptică, şi care după doi ani de la absolvire intrau în UAP, asigurându-se de o pensie falsă, atunci când le venea vremea de pensie, acolo unde lucrau...

Doamnelor şi domnilor, onorat auditoriu, în anul 2011 eu am tipărit 6 cărți, fiindcă aşa am dorit acum zece ani, să îmi onorez vârsta de 60 de ani!...în care să surprind realitatea românească din Oltenia de nord în perioada de preaderare şi aderare a României la UE...Ce spuneam acum opt ani, ce constatam în 2007, ce constatam în 2011!...Ce era adevărat, şi ce nu!

Aşa a apărut romanul-open, „Oglinda" format din două părți: Interferența Artelor, prima parte, perioada României-Vâlcei şi Craiovei în domeniul artelor cibernetice, şi partea a doua, după modelul romanului „Nepotul lui Rameau", de Denis Diderot, Oglinda, în care vorbesc cu mine însumi, şi deplâng soarta acestei țări..."Secolul XXI. Un cetățean între milenii", roman publicistic, unde personajul versalian, chiar eu, reacționează în fața lucrurilor nedemne din societatea vâlceană!..."Poezia, stare de veghe!", poem pe verticală, într-un cuvânt, în care cântam şi deplângem subiectivitatea personală...Cele trei volume din ciclul „Interferența Artelor. Critice. Literatura", ...Muzica, ...Arta Plastică....

EXPOZIȚIE ION SĂLIŞTEANU LA CASA DE CULTURĂ *GEORGE TOPÂRCEANU*, ÎN CADRUL *CIC*-APRILIE!

Şedința din 11 04 12 a CIC (Clubul Iubitorilor de Cultură), condus de acad. Gheorghe Păun, scriitor şi matematician, din Curtea de Argeş, Casa de Cultură George Topârceanu, s-a deschis în atmosfera vernisajului expoziției de pictură „Ion Sălişteanu", la care au fost prezenți, pe lângă cunoscuții amfitrioni locali, doamna Melania Sălişteanu, soția vestitului pictor, decedat în 25 mai 2011 (iată, aproape un an de la dispariția sa fizică), din 2006 membru corespondent al Academiei Române, şi fiica sa Ioana... Invitați de marcă au fost scriitorul Radu Cârneci şi artistul plastic Mariana Şenilă Vasiliu, poeta Roxana Munteanu din Republica Moldova, scriitorii Ion C Ştefan şi Virgil Şerban Cisteianu, Dumitru M. Ion, Florian Copcea şi soția... A cântat rapsodul Ion Crețeanu.

Au fost mulți de la noi, de la Vâlcea, de la Băbeni-Nelu Barbu...

Ne-a încântat prezentarea, referitor la Ion Sălişteanu a nonagenarei Melania Sălişteanu şi a prietenului pictorului, Radu Cârneci.

Personal, am fost emoționat de prezența picturii lui

M. Şenilă între A. Hârjoabă şi Gh. Păun

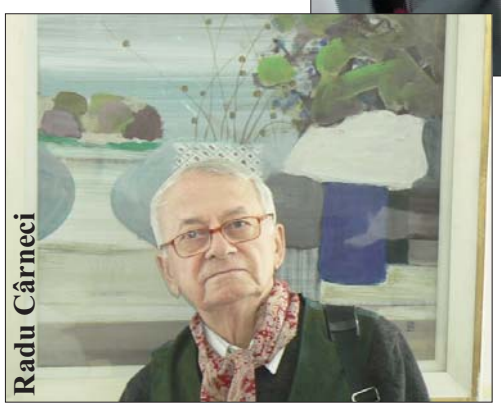

Radu Cârneci

Ion Sălişteanu pentru că o cunoşteam, încă din 1970, când l-am cunoscut: era vecin de atelier cu sculptorul Constantin Lucaci în cartierul de lux al artelor plastice româneşti, cartierul Pangrati. Atunci eram ucenicul lui Lucaci; singurul; iar Lucaci era unul dintre cei mai importanți sculptori, în devenire-avea totuşi 50 de ani, al spațiului plastic universal... Aşa spuneam atunci! astăzi Lucaci fiind considerat, de criticul italian Segato ca cel mai valoros sculptor urmaş al lui Constantin Brâncuşi-cel mai mare al secolului XX...M-am întreținut cu doamna

Melania Sălişteanu, atât de plăcut pe această temă a anilor 70...Printre altele m-a întrebat ce mai face doamna Irina Lucaci, soția marelui artist plastic român contemporan, amândoi, apropiindu-se de 90 de ani!

Ion Sălişteanu, în expoziția de la CIC, nu este un epigon al abstractului pictural românesc, el este însuşi creatorul lui, inteligent, maestrul, apărându-ne acum, în imaginea mentală, precum un Maurice Bejart, după o invizibilă cortină, urmărindu-şi balerinii preferați pe un sonor de Stravinski sau Şostakovici...

Prin lentila sa oculară, chiar una reală, lentila de vedere a aparatului de fotografiat, observăm-vedem la Curtea de Argeş un Ion Sălişteanu care inspiră universul, peisajul, recompunându-l prin vizibile unghiuri drepte, rectilinii...valuri!...

... ŞI O EXPOZIȚIE DE PICTURĂ *NIHIL SINE DEO*

Pe 12 04 12 la Casa de Cultură George Topârceanu, din Curtea de Argeş, la parter, a avut loc o expoziție de icoane pictate pe lemn şi semnate de elevi de la Colegiul Vlaicu Vodă din oraşul fostă capitală a Țării Româneşti! Elevii din anul IV al respectiviului colegiu: Elena Scurtu, Bogdan Sogan, Alexandru Nica, Moraru Alexandru, Ioana Duță împreună cu maestrul lor

Iasmin Moscovici

Traian Duță au expus icoanele lor-deosebit de reuşite- într-o aleasă alură artistică - în sala de la parter, care găzduia tablouri pictate de nume sonore ale artiştilor plastici contemporani din Curtea de Argeş: Iasmin Moscovici, Ioana Duță, Aurel Hârjoabă, Ruxandrei Socaciu... Ne-au impresionat reliefurile în plan şi culoare ale Iasminei Moscovici; maniera coloristică, aproape uni - combinată cu o reuşită grafică - a lui Aurel Hârjoabă; linia precisă a desenului Ruxandrei Socaciu şi desenul însăilat în culoare plin de fantezie al Ioanei Duțu....O notă aparte pentru tinerii elevi, fără a-i subestima pe ceilalți (Bogdan Sogan sau Alexandru Nica) am constatat-o la Elena Scurtu, care, ad hoc, a fost un agreabil

Elena Scurtu

şi inteligent interlocutor, îmbogățind, prin maturitate, imagine şi cuvânt, demersul nostru jurnalistic...

Pagină realizată de P. CICHIRDAN

ARS MUNDI

O CARTE ATRACTIVĂ

Ilie GORJAN

„Si-n clipa aceea m-am rugat în gând,/ ca cel din urmă superstiţios, de Dumnezeu-/ stăpânul Providenţei sau de Mefisto, veşnicul rival,/ părtaş la viaţa fetei să mă facă,/ chiar de-ar fi să-ntoarc-al vieţii val;/ cu frumuseţe să mă-mpodobească,/ să pot în preajma zeilor să stau/ şi rob de-a pururea le-aş fi ca Faust,/ curatul suflet dându-le zălog./ Iar dacă nu, ca pulbere măruntă,/ mai bine să mă zvârle-n vânt şi apă,/ să fiu prezent în unda cea căruntă,/ ce-i joacă vara-n mare sub pleoapă!/ Aş fi în aerul ce-o înconjoară şi-n vântul care-i mângâie obrazul,/ i-aş fi răcoare-n arşiţa de vară şi cald zefir,/ când rece e talazul! Nu, dragă cititorule, nu e un fragment din opera lui Shakespeare, aşa cum te-ai fi aşteptat citind acest frumos poem, e un pasaj din romanul Evadatul fără umbră, scris de Ion Soare şi publicat la Editura Adrianso din Râmnicu Vâlcea în anul 2012.

Cartea, atractivă prin întreg conţinutul ei, oferă cititorului episoade pline de substanţă din activitatea apărătorilor legii în perioada predecembristă, evidenţiind, pe de o parte, competenţa şi profesionalismul unor ofiţeri de miliţie (gen col. Coman) în activitatea de instrumentare a infracţiunilor (deloc puţine la număr în acel timp), iar pe de altă parte, munca stăruitoare, dificilă şi spinoasă a educatorului de penitenciar, în cazul de faţă fiind vorba chiar de autorul cărţii, întruchipat de personajul Roşianu.

Pornind la drum pe două planuri distincte, Ion Soare ne face cunoştinţă cu personaje minuţios creionate din lumea puşcăriilor comuniste, cum este Toni Basilescu, dar şi cu lucrători, cu un profil psihologic foarte bine conturat, din Direcţia Penitenciarelor de atunci, cum sunt cpt. Gheorghiu, adjutantul Calu, plutoniera Bărbuş şi alţii.

În al doilea plan este vorba despre jurnalul Studentului (Jean Stelea), al cărui conţinut străbate ca un fir roşu întreaga economie a romanului, jurnal care are menirea să te emoţioneze prin trăirile sufleteşti de o vie intensitate ale personajului în cauză. Către finalul romanului cele două planuri se întretaie, în sensul că Jean Stelea, după o presupusă crimă comisă într-un tren, ajunge în puşcăria unde educator al deţinuţilor era Roşianu (autorul însuşi), iar Toni Vasilescu, un hipnotizator şi infractor cu state vechi, află că fiica lui, frumoasa Luiza, constituie izvorul puternicelor sentimente de iubire nutrite de Student faţă de ea.

Cu o subtilitate literară de necontestat, Ion Soare ne dezvăluie specificul vieţii de penitenciar, atât din partea celor certaţi cu legea, dar şi din partea celor puşi să-i supravegheze şi educe, educaţie pe care Roşianu o realizează cu pasiune, dăruire şi sensibilitate, dovada constituind-o faptul că, intuind nevinovăţia lui Stelea, insistă şi reuşeşte să-l convingă pe desăvârşitul meseriaş Coman, obţinând, în cele din urmă, eliberarea Studentului.

Deliciul cărţii o fac şi frumoasa poveste de dragoste dintre Student şi Luiza, personaje pitoreşti ca Mesalina (o nimfomană aflată în acelaşi penitenciar), dar şi ingenioasa evadare din penitenciar a lui Toni Basilescu prin folosirea hipnozei, devenind astfel un renumit „evadat fără umbră”.

Asigur cititorul că acest roman este o carte ce se citeşte pe nerăsuflate, pe care n-o poţi uita uşor, şi care te îmbie s-o reciteşti imediat pentru a aprofunda subtilităţile întrebuinţate de scriitor în elaborarea ei.

ANTON PANN

Cristian Ovidiu DINICĂ

„Finul Pepelei, cel isteţ ca un proverb”, Anton Pann este pentru epoca sa un creator inedit, membru important al Bisericii Ortodoxe, dar şi „Cântăreţul de giumbuşuri, lăutarul literat al petrecerilor, ghiduşul de ietacuri, amorezatul care caută la ferestruicele căsuţelor de mahala, prinzând ceasul când lipseşte respectivul jupân, tovarăşul ceasurilor de veselie ale preoţilor, dascălilor, ţârcovnicilor, cărora le zice pe glas de psaltichie lucruri care fac parte din plăcuta slujbă a Satanei”, cum îl caracterizează Nicolae Iorga.

Ca profesor de muzică psaltică, compozitor, folclorist şi scriitor Anton Pann contribuie prin personalitatea sa complexă, la întemeierea culturii noastre, rămânând, atât în istoria literaturii, cât şi în cea a Bisericii Ortodoxe Române.

Data naşterii sale este incertă, între 1793-1797, la Sliven, în Imperiul Otoman, azi Bulgaria. Decesul este consemnat la 2 noiembrie 1854, Bucureşti, Ţara Românească. Anton Pann se naşte în familia lui Pantoleon sau Pantaleon Petrov, acesta, fiind numele tatălui său ("vreun Pandele sau Pantelimon", cum sugerează într-un studiu Tudor Vianu) care era de meserie căldărar sau arămar. George Călinescu afirma că prin tatăl său, Anton Pann era român de origine: "Cunoaşterea miraculoasă a limbii noastre e un semn că era sau român (valah curat ori cuţovlah), sau că venise aici în fragedă copilărie". După numele tatălui, viitorul autor se va semna pe manuscrisele primei perioade de creaţie cu Antonie Pantoleon Petroveanu.

Izbucnirea unui nou război ruso-turc în 1806, care coincide cu anul morţii tatălui său, face ca Anton Pann, împreună cu mama şi cei doi fraţi, să ia drumul pribegiei, la Nord de Dunăre, în căutarea unei vieţi mai bune. De aici, însoţeşte trupele ruseşti, trece în Basarabia şi se stabileşte la Chişinau, unde este acceptat la vârsta de 10 ani în corul bisericii mari din această localitate, datorită vocii sale frumos timbrată. Astfel îşi află vocaţia de psalt şi învaţă limba rusă.

Fraţii săi, înrolându-se în armata rusească, sfârşesc eroic în 1809 la asaltul Brăilei împotriva turcilor, fapt ce va conduce la dezvoltarea simţământului patriotic, reflectat în creaţia sa viitoare.

În iarna anului 1812, la vârsta de 16 ani, tânărul Anton Pann cunoaşte Bucureştiul cu farmecul unui oraş balcanic, cu mahalale, târguri şi iarmaroace, mustind de gusturi orientale şi mode venite de la periferia lumii apuseane. Mai toţi călătorii străini care au trecut prin oraşul de pe malul Dîmboviţei la începutul secolului al XIX-lea definesc Bucureştiul ca pe o urbe a tuturor contrastelor - „sat şi oraş, mizerie şi lux, arhitectură primitivă şi case în stil constantinopolitan”.

Situată la răspântii de civilizaţii şi epoci viitoarea capitală împletea graiuri şi obiceiuri ale diferitelor naţionalităţi ce tranzitau oraşul. În acest amalgam balcanic de tradiţii şi tendinţe novatoare se formează şi creşte viitorul menestrel. Pentru a caracteriza epoca aceasta care corespunde şi începutului de istorie modernă în Ţara Românească, citez pe N..Filimon din Ciocoi vechi şi noi "Locuitorii din clasa de mijloc, deprinşi de mult timp cu viaţa orientală, cea plină de lene şi poezie, se adunau vara la grădinile Breslea, Barbălată, Cişmigiu şi Giafer. Acolo, fiecare isnaf sau cap de familie îşi întindea masa şi, împreună cu casnici şi amici, beau şi mîncau; apoi începeau a învîrti horă strămoşească şi danţurile cele vesele [...]. Când trecea furia danţului, toată compania se punea iar şi pe bere şi pe mâncare [...]. În tot timpul acesta, lăutarii nu încetau a trage din viori şi a cânta din gură sau cântece de amor, pline de dulceaţă, destinate a produce în inima ascultătorilor dor şi înfocare, sau melodii de danţ vesele şi săltăreţe .”

Anton Pann cunoştea destul de bine limbile: română, greacă, bulgară, turcă şi rusă. Acest lucru îl va ajuta la culegerea de texte populare şi îi va fi de folos şi la învăţarea tainelor muzicii bizantine avându-i ca profesori pe Dionisie Fotino, "scriitor erudit şi compozitor muzical", cunoscător perfect al muzicii orientale, iar din 1816 pe Petru Efesiul, unul din grecii pricepuţi în muzică eclesiastică, care i-a transmis nu numai cunoştinţele de bază ale artei muzicale, dar şi dorinţa de perfecţiune. Şcoala acestuia a funcţionat pe lângă biserica Sf. Nicolae Şelari. Aici învaţă şi meşteşugul tiparului, în tipografia aceluiaşi Petru Efesiul, iar în 1819 ajunge "director" al tipografiei şi tipăreşte pentru întâia dată un Axion în româneşte, care, din nefericire, nu s-a păstrat.

Perioada sa de debut muzical corespunde cu campania de"autohtonizare" a vieţii eclesiastice. La numai 23 de ani, Anton Pann este numit de mitropolitul Dionisie Lupu în comisia pentru traducerea cântărilor bisericeşti din greceşte în româneşte, folosindu-se de noua semiologie hrisantică. În anul 1821 fiind refugiat la biserica Sf. Nicolae din Şchei, unde cântă la strană, îl cunoaşte pe Ion Barac, celălalt traducător şi tipograf de cărţi populare cu care leagă o frumoasă prietenie de creaţie.

Prima etapă a şederii sale în Ramnicu Vâlcea a fost scurtă şi cuprinde anii 1826-1828. Documentele vremii îl găsesc stabilit „dascăl de muzichie” la şcoala de pe lângă Episcopia Râmnicului şi cântăreţ la biserica „Buna Vestire”. Colaborarea sa cu Episcopia are ca motiv principal românizarea şi modernizarea muzicii bisericesti, dovadă fiind manuscrisele redactate cu scrisul fin al psaltului, constând în cântări specifice cultului ortodox: polieleuri, axioane, doxologii. În acelaşi timp, predă lecţii de muzică maicilor de la mănăştirile „Dintr-un Lemn” şi „Surupatele”, care erau încântate de „glasul mângâios al psaltului”. Din opera muzicală bisericească a lui Anton Pann amintim: Noul Doxastar, Bazul teoretic şi practic al muzicii bisericesti sau Gramatica melodică, Heruvico-Chinonicar, Paresimier, Noul Anastasimatar.

Precum personajul Rică Venturiano din piesa de teatru „O noapte furtunoasă” are o aventură galantă cu Anica, nepoata stareţei de la Mănăstirea dintr-un lemn. Acest concubinaj a durat 10 ani, fiind întrerupt de influenţele rudelor fetei care reuşesc să-i despartă. Din această relaţie au rezultat doi copii : Gheorghiţă, mort la o vârstă fragedă, şi Ţinea.

În 1828 se întoarce în Bucuresti după încetarea colaborării cu Episcopia Râmnicului. Aici Anton Pann îşi manifestă talentul interpretativ de cobzar iscusit, cântând în diverse tarafuri ale perioadei, notabil fiind cel al lui Năstase Ochialbi. În acest taraf este activ câteva luni, ziua fiind cantor la şcoala de pe Podul Mogoşoaiei, iar noaptea lăutar.

Îmbinând motivele muzicale cu prelucrarea şi culegerea textelor el realizează pentru prima dată alăturarea celor două elemente ale muzicii, textul şi melodia. Astfel George Sion în memoriile sale relatează „Un singur om era pe atunci în Bucureşti care mai cunoştea muzica orientală, profană şi religioasă ca unchiul; acesta era Anton Pann, care se distingea prin aceea că el ştia a scrie muzică şi mai ştia a compune cîntece de lume care ajungeau populare." Printre culegerile şi creaţiile muzicale ale sale se numără numeroase „manele”, romanţe şi cântece de lume printre care: „Bordeiaş, bordei, bordei”, „Inima mi-e plină”, „Mugur, mugurel”, „Până când nu te iubeam”, „Nu mai poci de ostenit”, „Leliţă săftiţă”, „Şi noi la Ilinca”, „Unde-auz cucul cântând” sau „Sub poale de codru verde”.

Pe Anton Pann, etnomuzicologul Gheorghe Ciobanu îl consideră „corespondentul valah al muzicienilor din Constantinopol ce au cules producţiile multor generaţii de compozitori răsăriteni şi a căror operă a fost inspirată de folclorul urban al fostei capitale imperiale, un folclor aflat la graniţa dintre spiritul lumii europene şi sensibilitatea orientală. Unele, cum ar fi «Sub poale de codru verde» şi «Unde-auz cucul cântând» îşi dezvăluie originea ţărănească. Altele se dovedesc a fi create la oraş, de către compozitori ai timpului, legaţi de cântecul popular, dacă nu chiar de lăutari. Piese că «Bordeiaş, bordei, bordei», «Nu mai poci de ostenit» şi «Până când nu te iubeam» vădesc o puternică influenţă a muzicii orientale. Este prezentată şi influenţa muzicii orientale, de pildă în melodia «Inima mi-e plină de a ta iubire». Prezenţa unor cântece cu influenţe atât de diferite în colecţia lui Anton Pann atestă existenţa unor curente muzicale variate, specifice acelei epoci.”

Unele dintre creaţiile sale apar în volumul „Poezii deosebite sau cântece de lume” în care Anton Pann prezintă culegeri de poezii devenite mai apoi cântece, din care, unele sunt culese de alţii, iar altele originale de

Anton Pann. „Crez că la mulţi va aduce mirare pornirea mea spre a da prin tipar la lumină nişte poezii ca acestea. Ştiut fiind însă la cei mai mulţi din obşte că aceste poezii de multă vreme avându-le manuscrise, unele adunate de la alţii şi altele chiar de mine compuse, mai totdeauna aveam silă de către prieteni, a le da izvoade, şi cu aciasta mi se pricinuia zăticnire de la alte lucruri mai folositoare. Pentru uşurarea mea dar, şi pentru a prietenilor mulţumire m-am îndemnat a le tipări. Primească, mă rog de ocamdată aceste şi văzând că sunt primite cu dragoste mă voiu îndemna ale da şi altele.”- Anton Pann „Poezii deosebite sau cântece de lume”.

Cel mai interesant personaj al epocii paşoptiste a fost, Anton Pann. Nici un alt scriitor nu a exercitat o asemenea influenţă asupra publicului larg şi nimeni altcineva nu a părut legat simultan, atât de lumea veche, fanariotă, cât şi de cea nouă, romantică. Anul 1848, anul revoluţiei paşoptiste, se regăseşte ca realizare muzicală în imnul Deşteaptă-te române care are la bază melodia romanţei „Din sânul maicii mele”, a cărei notaţie psaltică a făcut-o Anton Pann încă din 1839 şi versurile poeziei „Un răsunet” compusă de Andrei Mureşan în 1842. Modul în care s-a petrecut simbioza dintre cântec şi versuri se găseşte în amintirile lui Gheorghe Ucenescu, elev al lui Anton Pann şi unul din admiratorii acestuia. Acesta relatează „Am cântat multe cântece de probă, iar sosind la următorul cânt, «Din sânul maicii mele» şi cântându-l, a rămas poetul (Andrei Mureşean) pe lângă această melodie, obligându-mă ca, pe Duminica viitoare, să mă aflu şi eu împreună cu oaspeţii invitaţi la grădină ca să cânt după melodia aleasă poezia ce o va compune până atunci. În Duminica hotărâtă, iată că vine poetul împreună cu 4 Domni români şi şezând cu toţii pe iarbă verde şi cu ceraşe înainte — îmi dete D. Andrei Mureşan poezia făcută «Deşteaptă-te Române», îi probăm puţine rânduri şi văzând în tot melosul este de minune potrivit, l-am cântat cu vocea mea tânără şi puternică până la fine. Mai repetându-l odată, toţi Domnii învăţând melodia din auz, cântau împreună, mulţămind şi urând multă viaţă şi sănătate marelui poet. Din ziua aceia cântul «Deşteaptă-te Române» s-a făcut cel mai plăcut şi familiar, iar eu eram poftit în toate părţile ca să-l cânt şi să învăţ tinerimea a-l cânta mai bine şi regulat”

Anul 1848 l-a găsit pe Anton Pann la Râmnicu Vâlcea. Părăsise Bucureştii din pricina molimei de holeră. Gheorghe Dem Theodorescu, primul biograf a lui Anton Pann scrie în legătură cu acest eveniment că „Anton Pann lucra peste Olt pentru realizarea ideilor naţionale şi cânta triumful revoluţiunii printr-un imn, de care s-a vorbit în organele de publicitate ale epocii”. Este vorba de un document Nr. 1184 din 30 iulie 1848 şi publicat în „Monitorul Român” Nr. 14 din 26 august 1848, în care, la 30 iulie 1848, comisarul de propagandă al districtului Vâlcea, Dumitru Zăgănescu, fratele căpitanului de pompieri Pavel Zăgănescu, eroul bătăliei din Dealul Spirii, raporta Ministrului Treburilor din Lăuntrul Ţării Româneşti, cadrul în care fusese sărbătorită revoluţia în oraşul Râmnicu-Vâlcea şi care menţionează şi participarea lui Anton Pann: „Într-acest pompos constituţiu, aflându-se şi d-lui Anton Pann, profesor de muzică, împreună cu câţiva cântăreţi de aceeaşi profesie, au alcătuit o musică vocală cu nişce versuri prea frumoase puse pe un ton naţional plin de armonie şi triumfal, cu care a ajuns entusiasmul de patrie în inimile tuturor cetăţenilor”. Evenimentul se petrecea joi, 29 iulie 1848, „într-o câmpie înconjurată cu arbori, ce este la marginea cetăţii”, adică actualul parc Zăvoi, prilej cu care s-a depus jurământul pe Constituţie, s-au sfinţit steagurile revoluţiei şi s-a cântat pentru prima dată în Ţara Românească”, „Deşteaptă-te, române!”.

Opera literară a lui Anton Pann despre care G.Călinescu spune „singură originalitate ce nu i se poate tăgădui este cea lingvistică”, reprezintă o împletire de occident cu orient de fabulaţie populară şi imaginaţie a autorului. El este primul culegător autentic de folclor la care puternica educaţie muzicală a fost sprijinită de inteligenţă şi rafinament. La Anton Pann literatura naşte istorie, iar istoria face literatură.

A murit la 2 noiembrie 1854, de tifos, în casa sa din Bucuresti, de pe strada Taurului, numărul 12 (azi strada Anton Pann, numărul 20). A fost înmormântat în curtea Bisericii Lucaci, din apropierea locuinţei sale, din Bucureşti. Epitaful de pe crucea sa spune: "Aici s-a mutat cu jale/În cel din urmă an/Care în cărţile sale/Se citeşte Anton Pann./Acum mâna-i încetează,/La lumină cărţi să dea./Împlinindu-şi datoria/Şi talantul ne-ngropând,/S-a făcut călătoria,/Dând în lume altor rând”

Ce este Reishi?

Red Reishi (Ganoderma Lucidum, în chinezeşte Ling Zhi) este o ciupercă cunoscută ca având avantaje miraculoase pentru sănătate. A fost folosită în Japonia şi China de peste 2000 de ani, fiind cea mai veche ciupercă utilizată ca şi medicament. Din cele mai vechi timpuri, Reishi a fost rezervată împăraţilor şi capetelor încoronate. A fost respectată ca planta cea mai rară şi cu cele mai multe avantaje.

În categoria superioară a Shen Nung Ben Cao Jing, cea mai veche şi mai renumită carte orientală de plante medicinale, Reishi e clasată pe locul întâi, înaintea ginsengului, datorită următoarelor calităţi:

a) este nontoxică şi poate să fie luată zilnic fără să producă efecte secundare;

b) restabileşte sănătatea, permiţând organelor să funcţioneze normal;

c) este imuno-modulator, reglează şi îmbunătăteşte sistemul imunitar;

d) este antiinflamator - reduce inflamatiile ţesuturilor afectate;

e) este antialergic;

f) este hepatoprotectiv – susţine sănătatea ficatului şi detoxifierea;

g) este antianxios;

h) este antihipertensiv – ajută la controlul presiunii sângelui;

i) ajută la controlul colesterolului - scade nivelul trigliceridelor şi al colesterolului rău;

j) are efect antiîmbătrânire.

Care sunt beneficiile Ganodermei (Reishi)?

Reishi este în primul rând compusă din carbohidraţi numiţi polizaharide, solubile în apă, apoi din triterpenoide, proteine şi aminoacizi. Cercetătorii au identificat că polizaharidele solubile în apă sunt elementul cel mai activ din Reishi cu efecte antitumorale, imunomodulatoare şi de scădere a presiunii sângelui.

Un alt component major găsit în Reishi sunt triterpenoidele, numite acizi ganoderici. Studii preliminare indică faptul că aceştia alinează alergiile obişnuite prin inhibarea eliberării histaminelor, îmbunătăţesc oxigenarea sângelui şi funcţiilor ficatului. Triterpenoidele sunt amare la gust, nivelul acestora fiind determinat de gradul de amăreală al produsului.

Consumul regulat de Reishi poate îmbunătăţi sistemul imunitar şi circulaţia sanguină, astfel şi starea generală. Reishi este recomandat ca un adaptogen, imunomodulator şi tonic general. De asemenea este folosit pentru a trata anxitatea, presiunea sanguină crescută, hepatita, bronşita, insomnia şi astmul.

Majoritatea cercetărilor ştiinţifice întreprinse în ultimii 30 de ani în Japonia, China, Statele Unite şi Marea Britanie au evidenţiat rolul Ganodermei ca şi supliment nutriţional care poate produce beneficii medicale prin normalizarea şi reglarea funcţiilor şi organelor corpului.

Rolul Ganodermei în menţinerea unui stil de viaţă sănătos este explicat cel mai bine de către Medicina Tradiţională Chineză (MTC), deoarece niciunul din componentele active luate seperat nu este mai eficace decât consumul propriu-zis de Reishi. În timp ce medicina occidentală se concentrează pe tratarea unei boli după ce aceasta a apărut, MTC, prin cei peste 2000 de ani de observare umană, are în vedere prevenirea bolii prin susţinerea echilibrului interior prin alimentaţie corespunzătoare, exerciţiu şi meditaţie.

Reishi este o plantă adaptogen importantă care ajută organismul să-şi menţină acest echilibru şi să-l refacă când corpul uman este bolnav.

Din cele 200 de specii de ciuperci, doar şase au o mare valoare terapeutică. Ca urmare, din acestea şase este produsă Ganoderma Gano Excel. Nu întâmplător, cele şase specii superioare (în formă de creier, plămân, inima, ficat, pancreas şi rinichi) acţionează holistic asupra întregului corp, pornind de la sistemul osos, la sânge, inima, zona musculară. Ele au o acoperire totală asupra corpului în proporţie de 100%.

C.DINICĂ

Itinerar cultural

SFINŢII MILITARI ÎN TRADIŢIA ORTODOXĂ

Duminică 22 aprilie 2012, la iniţiativa prof.dr.Ioan Şt.Lazăr, membru al Forumului Cultural al Rămnicului şi cu sprijinul Bisericii „Sf.Gheorghe" din Rm.Vălcea, după vecernia cu

litie săvârşită în cinstea Sf. Mare Mucenic Gheorghe-patronul bisericii, în prezenţa unui mare număr de enoriaşi a avut loc un simpozion religios cu tema „Sfinţii militari în tradiţia ortodoxă". Au rostit alocuţiuni: pr. paroh Vasile Popa: „Cultul sfinţilor"; prof. Ioan Şt. Lazăr: „Sărbătoarea Sf. Mare Mucenic Gheorghe la români” şi „Obiceiuri şi tradiţii”; col.(r) Mihai Popa: „Sfinţii militari în tradiţia ortodoxă"; ing. Marian Pătraşcu: „Despre credinţă". La simpozion au mai participt pr. Nicolae State Burluşi şi Pr.Paroh Stuparu Ilie. (Mihai Popa)

EROI LA REVOLUŢIE, URMAŞI AI EROILOR DIN RĂZBOI

Noi toţi cei de aici ne considerăm urmaşii eroilor din cele trei mari războaie ale românilor: cel de Independenţă, Primul Război Mondial şi cel de-al Doilea. La Muzeul Judeţean, de Istorie, se

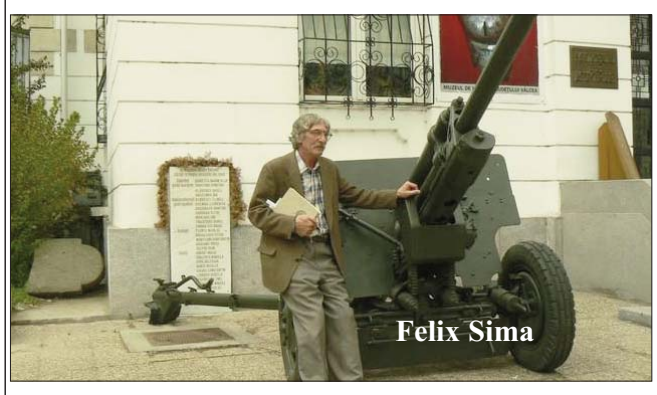

Felix Sima

află un stand cu revoluţionari din partea locului, morţi în 1989, toţi foşti militari în termen - vi-l prezentăm pe cel din Mihăeşti; iar anul acesta s-au amplasat, spre bucuria râmnicenilor, două tunuri în faţa intrării ca semn de onoare şi amintire pentru oştirea română, cea care a făcut atâta pentru această Patrie. Astăzi, după desfiinţarea ei şi formarea uneia profesioniste de sprijinire a acţiunilor NATO, cu greu facem faţă războiului permanent cu stihiile naturii!

Itinerar cultural

MUGUR ALEXANDRU BUNESCU

Înainte de a viziona expoziția Claudei Muşat şi a lui Traian Boicescu în prima sală cu simeze de la Muzeul de Istorie am admirat expoziția de acuarelă a vâlceanului Mugur Alexandru Bunescu. Sensibilitate deosebită, cu tuşe subțiri aproape grafice, expoziția ne relevă un talent aparte de desenator. Neavând mai multe date ne oprim aici în încercarea de a-i construi portretul artistic.

CLAUDIA VIORICA MUŞAT ŞI TRAIAN ŞTEFAN BOICESCU LA MUZEUL DE ISTORIE

La Muzeul de Istorie, în perioada lunii aprilie a avut loc expoziția de pictură şi tapiserie a doi dintre cei mai cunoscuți artişti plastici, în materie, Claudia Muşat (Bucureşti) şi Traian Boicescu (Râmnicu Vâlcea). Cred că ar fi util pentru orice vâlcean şi nu numai să vizioneze această expoziție unde întâlnim câteva tapiserii şi foarte multe tablouri semnate de poate cel mai valoros artist plastic, contemporan, vâlcean (alături de Angela Tomaselli), Traian Boicescu, profesor la Liceul de Artă din Râmnic, despre ale cărui lucrări am mai avut prilejul de a vorbi. Întâlnim şi lucrările de tapiserie şi broderie, şi colaj, ale Claudiei Muşat; n. februarie 1958 în Bucureşti, absolventă a Institutului Nicolae Grigorescu în 1982 -clasa Horia Blendea, şi cu un doctorat în 2006, în estetică, cu Gh. Achiței. Până în 1990 a fost creator la Întreprinderea de covoare Alba Iulia, iar din 1990 este cadru universitar la Universitatea Națională de Artă, Bucureşti. Personal m-au impresionat lucrările sale de tapiserie şi broderie etalate în această expoziție.

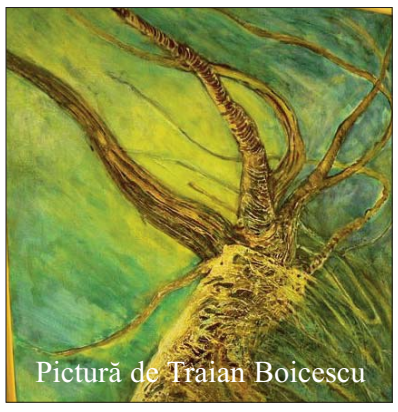
Pictură de Traian Boicescu

Născut în 1957, Râmnicu Vâlcea, şi absolvent al aceluiaşi Institut Nicolae Grigorescu în 1989, Arte decorative-Textile, pe Traian Boicescu ni-l prezintă în câteva cuvinte Adrian Silvian Ionescu: „împletind interesul artistic cu cel ştiințific, Traian Ştefan Boicescu realizează tapiserii de mare forță creatoare", adăugăm noi, ca şi în picturile sale...

Claudia Muşat

MARTORII ÎNVIERII
MÂNTUITORULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

Veniamin MICLE

Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos este temeiul învățăturii noastre de credință şi pârghia vieții spirituale a creştinilor, garanția învierii tuturor şi convingerea că nu moartea pecetluieşte definitiv existența, ci viața. „Dacă Hristos n-a înviat – afirmă Sfântul Apostol Pavel – zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică şi credința voastră" (I Corinteni 15, 14). Însuşi Iisus Hristos a mărturisit în repetate rânduri că va învia, spunând ucenicilor Săi că: „Fiul Omului trebuie să pătimească multe şi să fie defăimat de bătrâni, de arhierei şi de cărturari, şi să fie omorât, iar după trei zile să învieze" (Marcu 8, 31). Uneori vorbea în pilde despre învierea Sa; astfel, într-o discuție contradictorie cu fariseii, care îi cereau un semn justificativ al învățăturii Sale, le răspunde: „Precum a fost Ionà în pântecele chitului trei zile şi trei nopți, aşa va fi şi Fiul Omului în inima pământului" (Matei 12, 40), prevestind aşezarea în mormânt şi sublima Sa înviere din morți. Cu altă ocazie, evacuând Templul din Ierusalim de negustorii profanatori ai casei Domnului, întrebat cu ce putere face aceasta, El replică: „Dărâmați templul acesta şi în trei zile îl voi ridica" (Ioan 2, 19), însă ei n-au înțeles că „vorbea despre templul trupului Său" (Ioan 2, 21), cum precizează Sfântul Evanghelist Ioan.

Voind să dovedească ucenicilor Săi şi tuturor celor ce vor crede în El, că învierea din morți este posibilă prin harul şi puterea lui Dumnezeu, Iisus Hristos a înviat pe fiica lui Iair (Marcu 5, 41-42), decedată chiar în ziua respectivă, pe fiul văduvei din Nain (Luca 7, 11-17)), mort cel puțin cu o zi înainte, întrucât El întâlneşte cortegiul funebru la porțile cetății, îndreptându-se spre cimitir, şi pe Lazăr din Betania (Ioan 11, 1-45), rechemându-l la viață, după ce stătuse în mormânt patru zile.

Despre Învierea lui Iisus Hristos din morți aveau cunoştințe atât arhiereii poporului evreu cât şi fariseii care, în ziua sâmbetei, după răstignirea, moartea şi îngroparea Lui, au mers la Ponțiu Pilat, guvernatorul roman al Iudeei, şi i-au zis: „Doamne, ne-am adus aminte că amăgitorul acela a spus, fiind încă în viață: „După trei zile Mă voi scula. Deci, porunceşte ca mormântul să fie păzit până a treia zi, ca nu cumva ucenicii Săi să vină şi să-L fure, şi să spună poporului: S-a sculat din morți; şi va fi rătăcirea cea de pe urmă mai rea decât cea dintâi. Pilat le-a zis: Aveți strajă; mergeți şi întăriți cum ştiți! Iar ei, ducându-se, au întărit mormântul cu strajă, pecetluind piatra" (Matei 27, 62-66).

Învierea lui Iisus Hristos a avut loc la miezul nopții, sâmbătă spre Duminică. Evenimentul este descris pe scurt de Sfântul Evanghelist Matei astfel: „Şi iată, s-a făcut cutremur mare că, îngerul Domnului, coborând din cer şi venind, a prăvălit piatra, şi şedea deasupra ei; şi înfățişarea lui era ca fulgerul şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Şi de frica lui, s-au cutremurat cei ce păzeau şi s-au făcut ca morți" (Matei 28, 2-4). Primii vestitorii ai minunii mai presus de fire au fost ostaşii care primiseră porunca să păzească mormântul. Astfel, relatarea evanghelică adevereşte că „unii din strajă, venind în cetate, au vestit arhiereilor toate cele întâmplate. Şi, adunându-se ei împreună cu bătrânii şi, ținând sfat, au dat bani mulți ostaşilor, zicând: Spuneți că ucenicii Săi, venind noaptea, L-au furat, pe când noi dormeam; şi de se va auzi aceasta la dregătorul, noi îl vom îndupleca, şi pe voi fără grijă vă vom face. Iar ei, luând arginții, au făcut precum au fost învățați; şi s-a răspândit cuvântul acesta între iudei, până în ziua de azi" (Matei 28, 11-15). Deci, ei erau convinşi de învierea din morții a lui Iisus Hristos, dar au voit s-o ascundă prin minciună şi coruperea soldaților. Norocul lor a fost că n-a ajuns vestea fraudării la dregătorul Pilat care cunoştea disciplina soldaților romani, aşa cum va fi demonstrată ea peste câteva zeci de ani, cu ocazia izbucnirii Vezuviului, unde soldații n-au părăsit postul, ci au acceptat să fie îngropați de vii în lava vulcanică, fiind descoperiți peste sute de ani în poziția de drepți, unde erau rânduiți ca paznici la porțile cetății.

Cele mai vechi mărturii despre învierea lui Iisus Hristos le oferă Sfintele Evanghelii – documente istorice – constând în relatările persoanelor care L-au văzut în timpul celor patruzeci de zile petrecute pe pământ de la Sfintele Paşti până la înălțarea Sa cu trupul la ceruri, aşa cum istoriseşte Sfântul Evanghelist Luca (Faptele 1, 3).

Potrivit rânduielilor funebre ale poporului evreu, Duminică, foarte de dimineață, mironosițele au mers la mormântul lui Iisus ca să ungă cu miresme trupul Lui; ele erau Maria Magdalena, Maica Domnului – numită Maria, mama lui Iacov – şi Salomeea. Sfântul Luca relatează că: „Pe când răsărea soarele, au venit la mormânt; şi ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului? Dar, ridicându-şi ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare" (Marcu 16, 1-4), dar „intrând, nu au găsit trupul Domnului Iisus" (Luca 24, 3). Speriate, Maria Magdalena, mai sprintenă, „a alergat şi a venit la Simon Petru şi la celălalt ucenic pe care-l iubea Iisus, şi le-a zis: Au luat pe Domnul din mormânt şi noi nu ştim unde L-au pus" (Ioan 20, 1-3). Întâmplarea o relatează însuşi Sfântul Apostol Ioan, menționat în Evanghelia sa sub pseudonimul: „Celălalt ucenic pe care-l iubea Iisus".

Văzând tulburarea femeilor mironosițe, Dumnezeu a trimis îngeri care să le vestească învierea. Sfântul Luca, un apropiat al Maicii Domnului, relatează: „Şi, fiind ele încă nedumerite de acestea, iată doi bărbați au stat înaintea lor, în veşminte strălucitoare. Şi înfricoşându-se ele şi plecându-şi fețele la pământ, au zis aceia către ele: De ce căutați pe Cel viu între cei morți? Nu este aici, ci s-a sculat; aduceți-vă aminte cum v-a vorbit, fiind încă în Galileea, zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoşi şi să fie răstignit, iar a treia zi să învieze. Şi ele şi-au adus aminte de cuvintele Lui" (Luca 24, 4-8), iar Sfântul Marcu face completarea, că îngerii le-au poruncit: „Mergeți şi spuneți ucenicilor Săi, şi lui Petru, că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo Îl veți vedea, după cum v-a spus. Şi ieşind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică şi de uimire, şi nimănui n-au spus nimic, căci se temeau" (Marcu 16, 7-8).

Sfântul Evanghelist Luca scrie că femeile mironosițe s-au întors de la mormânt şi au spus toate întâmplările acestea celor unsprezece ucenici şi celor care erau cu ei, „dar cuvintele lor li s-au părut ca o aiurare, şi nu le-au crezut" (Luca 24, 9-11).

Pentru a verifica spusele femeilor, apostolii Petru şi Ioan au mers la mormânt. Iată cum relatează Ioan cele întâmplate: „Deci, a ieşit Petru şi celălalt ucenic, şi veneau la mormânt. Şi cei doi alergau împreună; dar celălalt ucenic, alergând înainte, mai repede decât Petru, a sosit cel dintâi la mormânt. Şi, aplecându-se, a văzut giulgiurile puse jos, dar n-a intrat; a sosit şi Simon Petru, urmând după el, şi a intrat în mormânt, şi a văzut giulgiurile puse jos, iar mahrama, care fusese pe capul Lui, nu era pusă împreună cu giulgiurile, ci înfăşurată, la o parte, într-un loc. Atunci a intrat şi celălalt ucenic, care sosise întâi la mormânt, şi a văzut şi a crezut; căci încă nu ştiau Scriptura, că Iisus trebuia să învieze din morți. Şi s-au dus ucenicii iarăşi la ai lor" (Ioan 20, 3-10).

Maria Magdalena, care iubea pe Iisus mai presus de orice, întrucât din ea „scosese şapte demoni" (Marcu 16, 9), adică o eliberase de cele şapte păcate de moarte, profund întristată s-a reîntors la mormânt. Văzând dragostea ei, Iisus a învrednicit-o să-L vadă. Acelaşi Evanghelist Ioan scrie că „Maria stătea afară lângă mormânt, plângând; şi pe când plângea, s-a aplecat spre mormânt şi a văzut doi îngeri în veşminte albe şezând, unul către cap şi altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus. Şi aceia i-au zis: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți? Ea le-a zis: Că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus. Zicând acestea, ea s-a întors cu fața şi a văzut pe Iisus stând, dar nu ştia că este Iisus. Zis-a ei Iisus: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți? Ea, crezând că este grădinarul, I-a zis: Doamne, dacă L-ai luat tu, spune-mi unde L-ai pus şi eu îl voi ridica. Iisus i-a zis: Maria! Întorcându-se, aceea I-a zis evreieşte: Rabuni! (adică, Învățătorule). Iisus i-a zis: Nu te atinge de Mine, că încă nu M-am suit la Tatăl Meu; mergi la frații Mei şi le spune: Mă sui la Tatăl Meu şi la Tatăl vostru, şi la Dumnezeu Meu şi Dumnezeul vostru. Şi a venit Maria Magdalena, vestind ucenicilor că a văzut pe Domnul şi acestea i-a spus ei" (Ioan 20, 11-18). Deşi a spus lor că L-a văzut pe Iisus înviat, ei „n-au crezut" (Marcu 16, 11).

Apoi L-au văzut femeile mironosițe care, „plecând în grabă de la mormânt, cu frică şi cu bucurie mare au alergat să vestească ucenicilor Lui. Dar, când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat, zicând:

Bucurați-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui şi I s-au închinat. Atunci, Iisus le-a zis: Nu vă temeți! Duceți-vă şi vestiți fraților Mei, ca să meargă în Galileea, şi acolo Mă vor vedea" (Matei 28, 8-10). Acum mărturia lor a fost crezută, întrucât Îl văzuse şi Sfântul Apostol Petru. Evanghelistul Luca relatează că, atunci cânt mironosițele le-au vestit învierea, „erau adunați cei unsprezece şi cei ce erau împreună cu ei, care ziceau că a înviat cu adevărat Domnul, şi s-a arătat lui Simon" (Luca 24, 33-34).

Cea mai impresionantă vedere a lui Iisus Hristos înviat aparține sfinților Luca şi Cleopa. Primul relatează în Evanghelia scrisă de el, că „doi dintre ei mergeau în aceeaşi zi la un sat, care era departe de Ierusalim ca la şaizeci de stadii, al cărui nume era Emaus; şi aceia vorbeau între ei despre toate întâmplările acestea. Şi, pe când vorbeau şi se întrebau între ei, Iisus însuşi apropiindu-se, mergea împreună cu ei; dar ochii lor erau ținuți ca să nu-L cunoască. Iisus a zis către ei: Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați unul cu altul în drumul vostru? Iar ei s-au oprit, cuprinşi de întristare, şi răspunzând unul, cu numele Cleopa, a zis către El: Tu singur eşti străin în Ierusalim, şi nu ştii cele ce s-au întâmplat în el zilele acestea? El le-a zis: Care? Iar ei I-au răspuns: Cele despre Iisus Nazarineanul, Care era prooroc puternic în faptă şi în cuvânt înaintea lui Dumnezeu şi a întregului popor; cum L-au osândit la moarte, şi L-au răstignit arhiereii şi mai-marii noştri. Iar noi nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel; şi, cu toate acestea, astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea. Dar, şi nişte femei de ale noastre ne-au spăimântat, ducându-se dis-de-dimineață la mormânt şi, negăsind trupul Lui, au venit zicând că au văzut arătare de îngeri care le-au spus că El este viu. Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt, şi au găsit aşa precum spuneau femeile, dar pe El nu L-au văzut. Iisus a zis către ei: O, nepricepuților şi zăbavnici cu inima ca să credeți toate câte au spus proorocii! Oare nu trebuia ca Hristos să pătimească acestea şi să intre în slava Sa? Şi, începând de la Moise şi de la toți proorocii, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile, cele despre El. Şi s-au apropiat de satul unde se duceau, iar El s-a făcut că merge mai departe. Dar ei Îl rugau stăruitor, zicând: Rămâi cu noi că este spre seară şi s-a plecat ziua; şi a intrat să rămână cu ei. Şi, când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea a binecuvântat şi, frângând, le-a dat lor. Atunci s-au deschis ochii lor şi L-au cunoscut; dar El s-a făcut nevăzut de ei. Deci, au zis unul către altul: Oare nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale şi când ne tâlcuia Scripturile? Şi, sculându-se, s-au întors în ceasul acela la Ierusalim, şi au găsit adunați pe cei unsprezece şi pe cei ce erau împreună cu ei, care ziceau că a înviat cu adevărat Domnul, şi s-a arătat lui Simon. Ei au istorisit cele petrecute pe cale, şi cum a fost cunoscut de ei la frângerea pâinii" (Luca 24, 13-35).

Tot în ziua Învierii, Iisus a fost văzut de zece dintre Apostolii Săi. Iată ce relatează unul dintre ei: „Şi, fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii (Duminică), şi uşile fiind încuiate, unde erau ucenicii adunați de frica iudeilor, a venit Iisus şi a stat în mijloc şi le-a zis: Pace vouă! Şi zicând acestea, le-a arătat mâinile şi coasta Sa. Deci, s-au bucurat ucenicii, văzând pe Domnul. Şi Iisus le-a zis iarăşi: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit şi Eu pe voi; şi zicând acestea, a suflat asupra lor şi le-a zis: Luați Duh Sfânt, cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate, şi cărora le veți ținea, vor fi ținute" (Ioan 20, 19-23). „Iar ei, încă necrezând de bucurie, şi minunându-se, El le-a zis: Aveți ceva de mâncare aici? Iar ei I-au dat o bucată de peşte fript şi dintr-un fagure de miere; şi luând, a mâncat înaintea lor şi le-a zis: Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi, că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci şi în psalmi. Atunci le-a deschis mintea, ca să priceapă Scripturile; şi le-a spus, că aşa este scris şi aşa trebuia să pătimească Hristos, şi să învieze din morți a treia zi, şi să se propovăduiască în numele Său pocăința spre iertarea păcatelor, la toate neamurile, începând de la Ierusalim. Voi sunteți martorii acestora. Şi iată, Eu trimit peste voi făgăduința Tatălui Meu; voi însă şedeți în cetate, până ce vă veți îmbrăca cu putere de sus" (Luca 24, 41-49).

Unul dintre cei unsprezece Apostoli, rămaşi după trădarea comisă de Iuda, nu era de față când cei zece au văzut pe Iisus înviat; acela era Toma, numit Geamănul. Când i-au spus că au văzut pe Domnul, el n-a crezut, ci le-a replicat: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnele cuielor, şi dacă nu voi pune degetul Meu în semnul cuielor, şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede" (Ioan 20, 25). Îndoiala Apostolului Toma nu era o necredință, ci o uimire pe care mintea omenească nu poate să o admită. Cunoscându-i nevinovăția sufletească, Iisus l-a învrednicit şi pe el ca să-L vadă. Acelaşi Evanghelist relatează că, „după opt zile, ucenicii Lui erau iarăşi înăuntru, şi Toma, împreună cu ei. Şi a venit Iisus, uşile fiind încuiate, şi a stat în mijloc şi a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace şi vezi mâinile Mele, şi adu mâna ta şi o pune în coasta Mea, şi nu fi necredincios, ci credincios! Toma a răspuns şi I-a zis: Domnul meu şi Dumnezeul meu! Iisus i-a zis: Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut şi au crezut!" (Ioan 20, 24-29).

Ascultând porunca primită de la Iisus Hristos înviat, Sfinții Apostoli au mers în Galileea, unde L-au văzut. Sfântul Matei scrie că „cei unsprezece ucenici au mers în Galileea, la muntele unde le poruncise lor Iisus; şi văzându-L, I s-au închinat, ei care se îndoiseră. Şi, apropiindu-se Iisus, le-a vorbit lor, zicând: Datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ. Drept aceea, mergând învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, şi iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacurilor" (Matei 28, 16-20). De asemenea, Sfântul Evanghelist Marcu relatează că Iisus le-a mai poruncit zicând: „Mergeți în toată lumea, şi propovăduiți Evanghelia la toată făptura. Cel ce va crede şi se va boteza, se va mântui; iar cel ce nu va crede, se va osândi. Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: În numele Meu, demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi, şerpi vor lua în mână, şi chiar ceva dătător de moarte de vor bea, nu-i va vătăma; peste cei bolnavi îşi vor pune mâinile, şi se vor face sănătoşi" (Marcu 16, 15-18).

Tot în Galileea, Sfinții Apostoli au văzut pe Iisus la Marea Tiberiadei, aşa cum istoriseşte Sfântul Ioan care scrie: „Şi iată cum s-a arătat: Erau împreună Simon Petru şi Toma, cel numit Geamănul, şi Natanael, cel din Cana Galileii, şi fiii lui Zevedeu, şi alți doi dintre ucenicii Săi. Simon Petru le-a zis: Mă duc să pescuiesc; şi i-au zis ei: Mergem şi noi cu tine. Şi au ieşit şi s-au suit în corabie, dar în noaptea aceea n-au prins nimic. Făcându-se dimineață, Iisus a stat la țărm; dar ucenicii n-au ştiut că este El. Atunci le-a zis Iisus: Fiilor, nu cumva aveți ceva de mâncare? Ei I-au răspuns: Nu. Iar El le-a zis: Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei şi veți afla! Deci, au aruncat-o, şi nu mai puteau s-o tragă de mulțimea peştilor. Şi a zis lui Petru, ucenicul acela pe care-1 iubea Iisus: Domnul este! Deci, Simon Petru, auzind că este Domnul, şi-a încins haina, că era dezbrăcat, şi s-a aruncat în apă. Ceilalți ucenici au venit cu corabia, că nu erau departe de țărm, ci la două sute de coți, trăgând mreaja cu peşti. Deci, când au ieşit la țărm, au văzut jar pus jos, şi peşte pus deasupra, şi pâine. Iisus le-a zis: Aduceți din peştele pe care l-ați prins acum! Simon Petru s-a suit în corabie şi a tras mreaja la țărm, plină de o sută cincizeci şi trei de peşti mari; şi, deşi erau atâția, nu s-a rupt mreaja. Iisus le-a zis: Veniți de prânziți! Şi nici unul dintre ucenici nu îndrăznea să-L întrebe: Cine eşti Tu?, ştiind că este Domnul. Deci, a venit Iisus şi a luat pâinea şi le-a dat lor, şi de asemenea şi peştele. Aceasta este a treia oară când Iisus s-a arătat ucenicilor, după ce a înviat din morți. Deci, după ce au prânzit, a zis Iisus lui Simon Petru: Simone, fiul lui Ionă, Mă iubeşti tu mai mult decât aceştia? El I-a răspuns: Da, Doamne, Tu ştii că Te iubesc; zis-a lui: Paşte mieluşeii Mei! Iisus i-a zis iarăşi a doua oară: Simone, fiul lui Ionă, Mă iubeşti? El I-a zis: Da, Doamne, Tu ştii că Te iubesc; zis-a Iisus lui: Păstoreşte oile Mele! Iisus i-a zis a treia oară: Simone, fiul lui Ionă, Mă iubeşti? Petru s-a întristat, că i-a zis a treia oară: Mă iubeşti?, şi I-a zis: Doamne, Tu toate ştii; Tu ştii că Te iubesc. Iisus i-a zis: Paşte oile Mele! Adevărat, adevărat zic ție: Când erai mai tânăr, te încingeai singur, şi umblai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, vei întinde mâinile tale, şi altul te va încinge şi te va duce unde nu voieşti. Aceasta a zis-o, însemnând cu ce fel de moarte va preaslăvi pe Dumnezeu. Şi, spunând aceasta, i-a zis: Urmează Mie! Dar întorcându-se, Petru a văzut venind după el pe ucenicul pe care-1 iubea Iisus, acela care la Cină s-a rezemat de pieptul Lui şi I-a zis: Doamne, cine este cel ce te va vinde? Pe acesta, deci văzându-1. Petru a zis lui Iisus: Doamne, dar cu acesta ce se va întâmpla? Iar Iisus i-a zis: Dacă voiesc, ca acesta să rămână până voi veni, ce ai tu? Tu urmează Mie! De aceea, a ieşit cuvântul acesta între frați, că ucenicul acela nu va muri; dar Iisus nu i-a spus că nu va muri ci, dacă voiesc ca acesta să rămână până voi veni, ce ai tu? Acesta este ucenicul care mărturiseşte despre acestea, şi care a scris acestea, şi ştim că mărturia sa este adevărată" (Ioan 21, 1-24).

(urmare în pag.15)

Itinerar cultural

ZIUA LABORATORULUI SANITAR VETERINAR VÂLCEA

Ediția a III-a, 26 aprilie 2012. O reuniune foarte reuşită, de comunicări ştiințifice, la care au participat şi membri ai Forumului Cultural al Râmnicului la invitația personalului sanitar veterinar de la Laboratorul DSVSA, dar şi din

Florinel Constantinescu, moderând

cirscumscripțiile din județ.

Emil Cristian Cumpănăşoiu

Au fost prezentate lucrările: „Patru decenii de activitate sanitară veterinară de laborator", dr. Anton Ceauşescu; „Personalități Sanitare veterinare care şi-au desfăşurat activitatea în județul Vâlcea", dr. Vasile Grevuțu; „Vulpea, câinele şi pisica, principalii factori ai turbării la animale şi om.

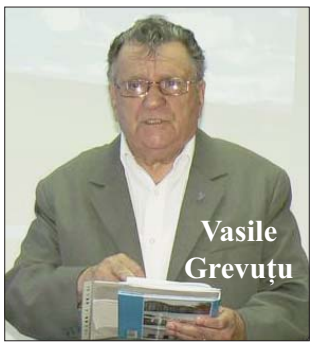
Vasile Grevuțu

Conduita terapeutică într-un caz grav la pisică în comuna Galicea, jud. Vâlcea", dr. Florian Monea; „Caracterizarea bacteriologică şi serologică a tulpinilor de Yersinia enterocolita, izolată din carne, organe şi semipreparate din carne de porc", doctor în ştiințe veterinare Emil Cristian Cumpănăşoiu; „Studiul etiologic, epizootologic, clinic şi terapeutic al Eimeriozei bovinelor din zona subcarpatică a Olteniei, doctor în ştiințe veterinare Georges Tiberius Hulubă.

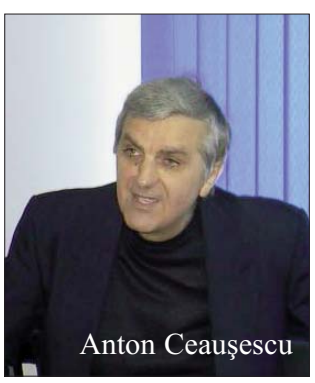
Anton Ceauşescu

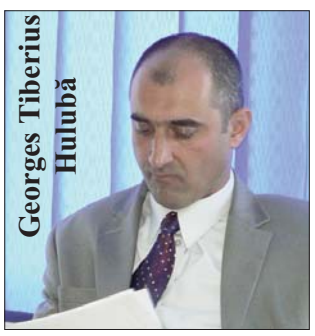
Georges Tiberius Hulubă

Această ediție, simpozion, a fost moderată de dr. Florinel Constantinescu - directorul executiv al DSVSA...

Florian Monea

TAINA SFÂNTULUI MASLU ÎN LUMINA CATEHISMULUI BISERICII CATOLICE

Constanin MĂNESCU

Orice ființă umană, când ajunge la o anumită vârstă, realizează că este înconjurată de o infinitate de taine, omul însuși fiind o taină, a cărui existență terestră se desfășoară între naștere și moarte, momente rânduite de Dumnezeu pentru fiecare creatură în parte. Tot o taină rămâne modul în care Creatorul a unit în persoana lui Adam și a tuturor urmașilor lui care alcătuiesc specia umană spiritualul cu materialul, inițial prin suflarea de viață care a străbătut lutul adammic și ulterior în conceperea sau zămislirea embrionului uman în pântecele mamei. Și dacă în urma căderii în păcat au avut de suferit atât spiritul, cât și materia, prin pervertirea și slăbirea lor, Dumnezeu i-a mai întins încă o dată mâna omului, oferindu-i harul Său sfințitor, izvorât din jertfa Crucii și împărtășit prin Duhul Sfânt prin niște lucrări vizibile care se numesc Sfinte Taine și sunt în număr de șapte.

Una dintre acestea este Taina Sfântului Maslu, căreia Biserica noastră strămoșească i-a acordat întotdeauna, dar mai ales anul acesta, o importanță deosebită. Aceasta pentru că efectul sau scopul principal al Maslului este iertarea păcatelor, care sunt de fapt cauza adevărată a bolilor sufletești și trupești ale omului. Întrucât această Sfântă Taină există și în Biserica Romano-Catolică, soră a Bisericii de Răsărit cu o istorie comună de peste un mileniu, ne propunem să arătăm, pe scurt, cum această Biserică s-a abătut de la acea tradiție și învățătură comună lăsată de Mântuitorul și de sfinții apostoli cu obligația de a o păstra neschimbată până la sfârșitul veacurilor. Pentru o argumentare a celor expuse, ne vom folosi de textul Catehismului Bisericii Catolice, editat de Arhiepiscopia Romano Catolică de București în anul 1993.

Trebuie menționat de la bun început faptul că și Biserica de Apus păstrează până la ora actuală cele șapte Sfinte Taine, dar ea întrebuințează pentru acestea exclusiv denumirea de sacramente, de la cuvântul latinesc sacer = sacru, adică ceea ce este în legătură cu cultul divin sau cu viața religioasă. Este adevărat că acest cuvânt a primit în creștinism semnificația specială de lucru sau act religios prin care se intră în legătură cu Dumnezeu sau se împărtășește harul divin, dar există o mare deosebire între taină și sacrament. Astfel, conceptul de taină conduce spiritul spre partea interioară a unei lucrări sfinte, spre ființa sau esența ei, în timp ce noțiunea de sacrament ne conduce mai mult spre partea exterioară, spre forma și materia ei, accentuând și dependența de cel care o administrează. Prin folosirea acestor termeni deosebiți se ilustrează pe de o parte duhul Ortodoxiei, care caută spre miezul lucrurilor, spre ceea ce au spiritual, tainic, mistic, lucrurile sfinte, iar pe de altă parte, orientarea catolicismului spre latura exterioară, materială, văzută și de organizarea lucrurilor și actelor religioase.

În al doilea rând, teologia romano-catolică denumește Sfântul Maslu cu sintagma ,,Ungerea bolnavilor" și îl consideră, alături de ,,Pocăință și Reconciliere", ca sacrament de vindecare, în timp ce Botezul, Mirul și Euharistia sunt sacramentele inițierii creștine, iar Preoția și Căsătoria alcătuiesc sacramentele de slujire a comuniunii. Apoi, ca și în teologia ortodoxă, catolicii recunosc rolul bolilor în viața omului, și anume acela de a maturiza o persoană, de a o determina să-L caute pe Dumnezeu și să se întoarcă la El. Catehismul Bisericii Catolice arată că și în Vechiul Testament, înainte de venirea Mântuitorului Iisus Hristos, profeții lui Israel propovăduiau că ,,boala este, într-un chip misterios, legată de păcat și de rău, iar fidelitatea față de Dumnezeu, după legea Lui, redă ,,viața", întrezărind faptul că ,,suferința poate avea și un sens de răscumpărare pentru păcatele celorlalți" (art. 1502, p. 327), așa cum se arată la Isaia 53, 11.

Dar adevăratul medic, cel care ,,a venit să-l vindece pe om în întregime, suflet și trup", este Mântuitorul Iisus Hristos, care în timpul vieții Sale pământești și-a manifestat compătimirea față de toți cei aflați în suferință, mergând până la stadiul de a-Și însuși durerile lor: ,,El a luat asupra Sa slăbiciunile noastre și bolile noastre le-a purtat" (Matei 8, 17). ,,Prin pătimirea și moartea Sa pe cruce, Hristos a dat un sens nou suferinței, de acum, ea ne poate face asemenea chipului Său și ne poate uni cu pătimirea Sa răscumpărătoare" (art. 1505, p. 328). După înălțarea Sa la cer, Mântuitorul a lăsat Bisericii misiunea de a vindeca pe cei bolnavi (Matei 10, 8), prin apostolii și urmașii lor, care au folosit pentru acest scop, ca mijloc vizibil, și ungerea cu untdelemn (Marcu 6, 12-13). Este demn de remarcat că și Biserica Romano-Catolică invocă același text scripturistic de la Iacob 5, 14-15 ca mărturie indirectă din care se poate vedea clar că Maslul este o Taină instituită de Domnul Hristos. Astfel, Catehismul Catolic spune: ,,Încă din Biserica apostolică se cunoaște un ritual propriu pentru bolnavi, atestat de Sfântul Iacob: ,,Este cinva bolnav între voi? Să-i cheme pe preoții Bisericii și aceștia să se roage asupra lui, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului. Rugăciunea credinței îl va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica. Dacă a săvârșit păcate, acestea îi vor fi iertate" (Iacob 5, 14-15). În acest ritual, Tradiția a recunoscut unul din cele șapte sacramente ale Bisericii" (art. 1510, p. 329).

Din punct de vedere ortodox, potrivit povățuirilor din Molitfelnic, Taina Sfântului Maslu ,,este folositoare (sau se poate administra, am zice noi) tuturor creștinilor bolnavi de o boală trupească sau sufletească, pentru că le dă tămăduire trupului și iertare sufletului". Totodată, se recomandă, pentru cel care primește Taina Maslului, să primească mai întâi pe cea a Pocăinței, adică să se mărturisească la duhovnic, pentru a ușura el însuși efectul maslului, adică iertarea păcatelor. Cu alte cuvinte, maslul se poate administra ori de câte ori este nevoie, atât tinerilor cât și bătrânilor, pentru că prin cuvântul ,,bolnavi" se înțelege nu numai cei bolnavi fizic, ci și cei bolnavi spiritual, adică cei cu păcate, bine știind că durerea provocată de păcat se răsfrânge atât asupra sufletului, cât și asupra trupului. În acest sens, se poate pune semnul de echivalență între Taina Spovedaniei și cea a Sfântului Maslu, potrivit îndemnului conștiinței, care ne spune că de câte ori vom cădea sub povara păcatului, se cuvine să ne ridicăm și să cerem iertare de la Dumnezeu.

Biserica Romano-Catolică administrează Maslul numai celor grav bolnavi, celor de pe patul de moarte, și-l consideră ca o pregătire pentru călătoria în viața de dincolo. De aceea, în Catehismul Catolic această Sfântă Taină se numește ,,extrema unctio": ,,În decursul veacurilor, Ungerea bolnavilor a fost oferită în mod din ce în ce mai exclusiv celor care erau în pragul morții. Din această cauză, ea a fost numită ,,Ungerea de pe urmă" (art. 1512, p. 329). Practica aceasta este greșită atât din punct de vedere biblic, dogmatic, cât și psihologic. Sfântul Iacob vorbește despre bolnavi în general și nu numai despre cei greu bolnavi. Același apostol spune mai departe că Maslul nu e destinat pentru moarte, ci pentru vindecarea bolnavului: ,,Și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va ridica" (Iacob 5, 15), adică îl va însănătoși, îl va ridica din boală. Din punct de vedere dogmatic, atunci când romano – catolicii spun că Maslul este o pregătire, o merinde pentru viața de veci, ei micșorează prin aceasta valoarea Sfintei Împărtășanii, care singură este merinde pentru acea viață. Din punct de vedere psihologic, administrându-se Maslul numai celor greu bolnavi și știindu-se că el este pregătire pentru moarte, Taina în loc să însenineze și să încurajeze pe bolnavi – îndeosebi pe cei slabi de credință – ea mai mult îi îngrozește, știind ei că li se apropie moartea. Din păcate, există și în Biserica Ortodoxă, la unii credincioși, concepția greșită potrivit căreia rudele unui bolnav solicită preoților săvârșirea Sfântului Maslu pentru a scăpa mai repede de el sau pentru a-l ajuta să moară, ori conținutul rugăciunilor din Molitfelnicul ortodox este unul optimist, de redare a celui bolnav ,,sănătos și întreg Bisericii lui Hristos". Dacă în Biserica Ortodoxă Maslul se poate împărtăși ori de câte ori se simte necesitatea primirii lui, la catolici ,,timpul potrivit pentru primirea acestui sacrament este cu siguranță atunci când credinciosul începe să fie în pericol de moarte din cauza bolii sau a bătrâneții" (art. 1514, p. 330).

Alte deosebiri între ortodocși și catolici cu privire la Maslu se referă la ritualul administrării acestei Sfinte Taine, adică la partea ei externă sau văzută. Astfel, în Biserica Ortodoxă, sfințirea untdelemnului se face printr-o rugăciune rostită de șapte ori de preoți, în partea primă a Tainei Maslului. După aceea, bolnavul este uns cu acest untdelemn, în chipul crucii, tot de șapte ori, la frunte, nări, față, buze, piept și ambele părți ale mâinilor, atingând astfel organele tuturor simțurilor omului. La catolici, Constituția apostolică ,,Sacram unctionem infirmorum" din 30 noiembrie 1972, mergând pe linia Conciliului II Vatican, a stabilit ca în Ritul roman să fie observate următoarele: ,,Sacramentul Ungerii bolnavilor să fie conferit persoanelor grav bolnave, ungându-le pe frunte și pe mâini cu untdelemn sfințit așa cum se cuvine – ulei de măsline sau alt ulei vegetal – spunându-se o singură dată: ,,Prin această Ungere sfântă și prin mila sa preaîndurătoare, să te ajute Domnul cu harul Duhului Sfânt pentru ca, iertându-ți păcatele, să te mântuiască și să te aline" (art. 1513, p. 329-330).

Pe de altă parte, la romano-catolici, untdelemnul ce se folosește ca materie a Tainei se sfințește de episcop, iar preoții numai ung cu el. Practica aceasta este greșită, deoarece din cuvintele Sfântului Apostol Iacob rezultă că untdelemnul trebuie sfințit de preoți, cu prilejul săvârșirii Maslului, și nu mai înainte, de episcop. Ca și la ortodocși însă, ,,Ungerea bolnavilor este o celebrare liturgică și comunitară, fie că are loc în familie, la spital sau la biserică, pentru un singur bolnav sau pentru un grup de suferinzi" (art. 1517, p. 330).

Din punct de vedere al efectelor Sfântului Maslu, în Biserica Ortodoxă, prin această Taină se oferă Harul care vindecă bolile trupești și iartă păcatele, adică are un efect fizic și altul spiritual. Catolicii consideră că Harul special al sacramentului Ungerii bolnavilor are ca roade:

-unirea bolnavului cu patima lui Hristos, spre binele propriu și al întregii Biserici;

-mângâierea, pacea și curajul pentru a suporta creștinește suferințele bolii sau ale bătrâneții;

-iertarea păcatelor, dacă bolnavul nu a putut-o obține prin sacramentul Pocăinței;

-refacerea sănătății, dacă acest lucru este spre mântuirea spirituală;

-pregătirea pentru trecerea în viața veșnică (art. 1532, p. 333).

În concluzie, în teologia catolică, scopul principal al Maslului nu este vindecarea fizică a bolnavului, ca o consecință a iertării păcatelor lui, ci doar fortificarea sau întărirea lui spre a putea suporta mai ușor boala. Așa se explică faptul că el se împărtășește numai celor ce sunt pe patul de moarte, spre a li se asigura un ajutor și o pregătire pentru călătoria de veci. Aceasta se vede și din faptul că Maslul a fost numit de catolici și ,,sacramentum exeuntium" (,,sacramentul celor ce pleacă"), oferind un puternic zid de întărire, care înconjoară sfârșitul vieții pământești a omului, în momentul când vor avea loc ,,cele din urmă lupte înainte de intrarea în Casa Tatălui" (art. 1523, p. 332). Catehismul Bisericii Catolice învață că după cum sacramentul Botezului, al Mirului și al Euharistiei alcătuiesc o unitate numită ,,sacramentele inițierii creștine", tot așa și Pocăința, Sfânta Ungere și Euharistia sunt ,,sacramentele care pregătesc pentru Patrie" ori ,,sacramentele care încheie peregrinarea".

Ortodoxia păstrează în ritualul Sfântului Maslu învățătura Mântuitorului dată Sfinților Apostoli, și anume aceea de a-i face sănătoși pe cei bolnavi (Marcu 6, 13). Atât canonul premergător Sfântului Maslu, cât și cele șapte rugăciuni, vorbesc despre însănătoșire, despre izbăvire de toate bolile, iar untdelemnul sfințit este numit ,,untdelemn de bucurie, untdelemn de sfințenie, îmbrăcăminte împărătească, pavăză puternică izbăvitoare de toată lucrarea diavolească, pecete nestricată, bucurie a inimii, veselie veșnică". De asemenea, ungerea cu el înseamnă o înnoire, o ridicare din starea de păcat și o împreună viețuire a bolnavului cu Hristos până la sfârșitul lui rânduit de Dumnezeu, nicidecum o ultimă ungere.

BETEŞUGUL

Mihai SPORIŞ

A venit primăvara-vară. E mare agitaţie pe ogoare. Se răstoarnă brazdele şi se pun viitoarele recolte. Pălmaşii, cu toţii, îşi doresc recoltă bună şi atunci se adună, ca niciodată, să facă pe neobservate, cu mâinile curate, organizarea grădinii. Dar care-or fi aşteptările? De la lume adunate şi iar la lume date, scrie într-o carte de-a lui, Anton Pann. Adică, să punem bazele unei… adunături bune? Pentru cine? şi mai ales, pentru ce fel de… adunate? Există, evident, o ofertă ademenitoare. Un domn… Nae, (Nu cel de la Băicoi!) bun la toate, (se laudă el şi nimeni nu-l întrece!), le va aduce, le va face, le va da soarele şi luna de pe cer, cât ai zice peşte. Pentru asta, fiecare (indiferent ce hram poartă, să fie muuulţi!) nu trebuie decât să urmeze chemarea (uneori militărească poruncă!), la ora fixată, la … Spiru Haret. Condiţie însă…asumată: pe drumurile… patriei, unde se vor face pelerinaje… „culturale”, vor trebui să-l laude pe Nicuşor, recunoscându-l sponsor absolut, „cel mai mare organizator” etc., spre vieţuirea entuziasmului unui lider informal şi uns, demult, cu alifiile relaţiilor interumane, exersate o viaţă pe la stăpânii paranoici ai vremii apuse, după cum o mărturiseşte, chiar el, cu umor şi dezinvoltură. S-a făcut repede iubit atletul neo-olimpic, prin dărnicia de la academia locală (la care este şef!), de la datornicii - pentru te miri ce obligaţii!- pentru laudele gonflate globalist, pe acolo pe unde a fost pus în media, tot locală, să răspândească ştirea, uneori zvonul, de multe ori confuzia. S-au adunat oamenii în jurul lui ca la reforma agrară, ca la restituirea proprietăţii, ca la împărţirea ajutoarelor…, să se poată fiecare pricopsi cu ceva… Unii se mulţumesc cu… puţin! O excursie gratis (uneori, doar cu un mic ciubuc pentru conducătorul auto!), un spectacol de circ (de cele mai multe ori!), nişte chiolhane date de gazdele onorate (dar şi păcălite, cu multele nulităţi din distribuţie, aciuate pe lângă cei cu merite incontestabile!), la care personalităţile se mai dau şi în petic. Cum găsesc timpul disponibil oamenii, deveniţi ciraci de serviciu unuia care decontează acţiunile pe mai multe direcţii şi se asigură că sunt reţinute ca evenimente publice, cu eticheta dorită? Unii, majoritatea de fapt, sunt pensionari cu beteşuguri, alţii au joburi care le permit, alţii, păcălesc instituţia pe care o defăimează, reprezentându-o la numitul circ… Aceştia s-au alăturat membrilor fondatori, în timp, pe neobservate, profitând de bunătatea unui prea blând om… din grădina numită: Societatea Culturală Anton Pann. Membrii fondatori, oameni cu merite în afirmarea publică a unei misiuni culturale asumate s-au rărit. Unii au plecat în eternitate, lăsându-ne mesajul lor ca nişte testamente de urmat, (Alexandru Mircescu, Costea Marinoiu, Nicolae Mazilu, Corneliu Tamaş, Constantin Deaconu, Dumitru Mitrana, Ionel Grigoriu) alţii şi-au pierdut răbdarea cu atâţia ucenici şi au devenit doar simpatizanţi (Doru Moţoc, Ion Maldărescu, Ion Soare, Ioan St Lazăr, Nicolae State-Burluşi, Ioan Barbu, George Achim, George Voica, Felix Sima etc.) alţii, nu mulţi, au rămas să-şi onoreze o misiune asumată. Alăturarea beteşugului, cu rădăcini vechi, apropo de constatările lui Dumitru Drăghicescu, va fi alterat şi partea sănătoasă a mărului, invadat de microbii cu cancerul inculturii. Incubaţia, cu puterea ei distrugătoare, sincronă cu distrugerile din preajmă, care nu ţin seama de lege (a se citi Statut!) a atins pragul critic şi a decis să omoare tocmai funcţia centrală a organismului infestat: latura culturală. Prima şopârlă strecurată a fost confuzia indusă, între educaţia fizică (cea cu muşchiul şi expresia energiei lui, a antrenamentului perseverent al voinţei atingerii unui anume gen de performanţă!) şi cultura mult mai largă, care poate include în sfera noţională şi nişa culturii…fizice. A doua, a fost aceea că se poate deturna spre cunoscuta cântare forţată, spre kitsch, spre spectacol, trăirea culturală a unor, de cele mai multe ori, diletanţi, prezentaţi mincinos ca valori de importanţă naţională şi internaţională (cu efect hipnotic asupra celor cu aşteptarea să fie văzuţi!). Pericolul acestei boli, care se extinde!, este transformarea unei societăţi culturale (cu menire formativă, prin cenaclul ei!) într-un club de socializare şi petrecere plăcută a timpului liber. Nimic rău în asta, veţi spune, dar se deturnează spre altceva scopul declarat: dintr-o competiţie de formare/afirmare în câmpul cultural a celor veniţi pentru a sluji cultura autentică, într-o cumetrie permanentă, cu pericolul contaminării tuturor de paranoia nonvalorii care trebuie să urle de fericire în cuibul atâtor plăceri. Societatea îşi dorea un spirit critic în privirea ei spre interior. Atunci au început cârtirile şi manifestările de frondă. Cum să critici plagiatul evident… când cărţile se scriu din cărţi? Cum să-i spui unuia, aflat în hemoragie creatoare, că spune acelaşi lucru de prea multe ori şi că mai trebuie şi citit, studiat, mult, mult pentru clarificare de sine? Cum să le explici celor titraţi, (prin banii daţi, pe diplomele academice!), că sunt certaţi cu limba maternă? Dacă le spui că sunt cei mai frumoşi, cei mai buni, le eşti cel mai bun prieten. Să nu fie starea asta, una a delirului în care ne-a adus beteşugul?

Semnalăm acest beteşug, până nu devine molimă şi rugăm pe conducătorul Cenaclului Societăţii Culturale Anton Pann, să se vaccineze urgent şi să nu se lase antrenat în cântarea coclaurilor, cu cântăreţii betegiţi şi cuprinşi de delirul Olimpului, cu zeii lui anacronici şi fluierând în arenele pustiite. Vom reveni cu pilule periodice, necesare tratamentului, iar dacă va fi nevoie vom chema ambulanţa pentru extirparea tumorii, ori încarcerarea pacientului la… nebuni.

Cronica unui …fratricid

Nemuritorul Brutus
Fratrele Dictus
Cu fluieru
Cu jungheru
Bărbăteşte
Creştineşte
Pe la spate
Face dreptate
…….
Oştirea fără păstorii
Pictorii, scriitorii
Invăţătorii
Generalii
Plecaţi cu funeralii
Aşteaptă
Clipa deşteaptă?!
Prădătorii!!

Fardatele
Frustratele
Bacantele
Şocantele
Vacantele
În mini bluze
În microbuze
Şi macro scuze
Cu temenele
Pe şosele
Vor
Cu zor
Tot creştineşte
Un peşte

Cercuri pe bluze
În autobuze
Comandate
Solicitate
Obligate toate?!
Vin pentru invitaţii
Fără licitaţii
Deseori
Cu furori
Pentru dame
Cu balcoane
Vin gipane

Omul mirajului
Al garajului
Bun la toate
Dă pe spate
Că el poate
Fără carte
Scrisă
Ori promisă
Nu doar fan
Ci căpitan
Lui Anton Pann:
“Ca mine frate
Nimeni nu poate!”
……..
Bizarerie!
In sărăcie
Coadă la caserie
Iudele cumpără sorţii
Injungherii societăţii
Afară
Zi de vară
Bezna bună
Plouă şi tună
Ca în miezul nopţii
Să te calce hoţii
Ademeniţi cu toţii
(un nea cutare
În gura mare
Ne invită-ntr-o doară
La a lor comoară!)
Sesam, nesesam
Oricum intram
Avem rangă şi speraclu
Nu ne întrece nici dracu
…….
Totu-i despicat
Cu păcat
Pe din doua
Are insu oua
Şi ne dă şi nouă
Numărătoarea lungă
Şi strâmbă…
Cum se face? Ghici?
Şapte e sub cinci!
Ştiu unii cu scorul
Cu toporul
Păcălii poporul
Apoi promisiunea
Cu (o)misiunea
……
Caragiale, Caragiale
În anul matale
Aici, la noi
Tot lângă Zăvoi
A fost tărăboi
Ales-am fără ură
Un om la cultură
Să-i fluierăm
Aplaudăm
În cultura toată
Olimpul
Cu timpul
Cu zeii căzuţii
Văzuţii
Pe sticlă şi geamuri
Pe la hramuri
La sindrofii
Şi mânării
Surse de mândrii
Cu oameni cenuşii
……..
Apoi alde escu
Dă mulţumescul
Lui şefulescu
“Io cel mare
Făr-asemănare
Mă voi gândescu
ş-o să povestescu
poruncescu.
Acum
Nu oricum
vă mulţumesc
Vă preţuiesc
Vă invit
Vă promit
Ce mai tura
Vura
Că mă doare
(oare?)
Gura
Poimâine la
Bărbăteşteşti
(să trăiesti!) va fi
ca-n poveşti!
Reluăm …cântarea
Cu grasa gustarea
Cu ţuica draga
Să-l comemorăm
pe Blaga*
Dupa Victoria-ne
de acum
Să avem drum bun**!

Semneaza fratele ucis/03 Mai 2012

*in 6 Mai 1961 a murit Lucian Blaga

**in 4 Mai, cand a avut loc Ad. Gen la Societatea Culturala Anton Pann (in 1875 s-a nascut Dumitru Draghicescu) Obs: Legatura cu realitatea , evident, tine de fatalitatea zilei, amintind de cel care ne-a ghicit metehnele collective ca natie, de care nu ne putem dezbara. Versurile de mai sus, cronica-pamflet a evenimentului deturnat sunt un omagiu adus marelui savant din Maciuca…

(continuare din pag.13)

MARTORII ÎNVIERII...

Pe Iisus Hristos înviat l-au văzut şi un mare grup de credincioşi, format din peste cinci sute de fraţi, potrivit mărturiei Sfântului Apostol Pavel care scrie creştinilor din Corint, că „în urmă s-a arătat deodată la peste cinci sute de fraţi, dintre care cei m ai mulţi trăiesc până astăzi, iar unii au şi adormit” (I Corinteni 15, 6). Epistola a fost scrisă în primăvara anului 57 d. Hr., în ajunul plecării sale din Efes unde activase aproximativ trei ani (54–57 d. Hr.), în timpul celei de-a treia calatorii misionare.

De asemenea, pe Hristos l-a văzut şi Iacov, cum scrie tot Sfântul Apostol Pavel: „După aceea, s-a arătat lui Iacov” (I Corinteni 15, 7); numit „fratele Domnului”, fiind fiul lui Iosif dintr-o căsătorie anterioară logodnei sale cu Fecioara Maria, era recunoscut de toţi ca un om „drept”. Pentru viaţa sa sfântă şi bineplăcută lui Dumnezeu, Însuşi Iisus Hristos l-a aşezat episcop al Bisericii din Ierusalim, trecând la cele veşnice în anul 62 d. Hr.

În ziua înălţării la cer de pe Muntele Eleonului, Iisus Hristos a fost văzut de ucenicii Săi şi de Preacurata Sa Maică. Evenimentul este relatat de Sfântul Evanghelist Luca, scriind că Iisus „i-a dus afară, până spre Betania şi, ridicându-şi mâinile, i-a binecuvântat. Şi pe când îi binecuvânta, s-a despărţit de ei şi s-a înălţat la cer” (Luca 24, 50-51), care „a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu” (Marcu 16, 19). „Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare; şi erau toată vremea în templu, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu” (Luca 24, 52-53).

Toate aceste persoane – singure, în grupuri mai mici sau mai mari – au văzut pe Iisus Hristos înviat, fiind martorii Învierii Sale din morţi. Cunoscând adevărul Învierii, ei l-au mărturisit cu credinţă, primind o putere dumnezeiască de neînvins, încât au „propovăduit pretutindeni; şi Domnul lucra cu ei, şi le întărea cuvântul prin semnele care urmau” (Marcu 16, 20), cum scrie Sfântul Evanghelist Marcu.

ARTA DE A ZIDII TIMPUL

O MOARĂ CU VALȚURI MULTE MĂCINÂND TIMP ŞI CUVINTE

Când ne-a ajuns sub privire volumul de poeme şi pamflete cu metaforicul său titlu „În moara mea" (Editura TIPARG, 2010), am fost tentați încă din primele momente, să căutăm cheia semantică a celor trei cuvinte şi, spre marea noastră bucurie, la pg.61 am dat peste esența filosofică a întregii opere extrem de bogată, diversă şi profundă a cărturarului bucovinean Ion Popescu-Sireteanu. Domnia sa şi-a propus, încă din anii tinereții, să devină „puternicul stăpân" al unei minunate arte - aceea de a zidi timpul cu ajutorul cuvintelor şi, de ce n-am recunoaşte cu un nobil respect, că a reuşit să-şi atingă țelul, iar pe noi, cititorii să ne poarte cu pasiunea, competența şi marea delicatețe ce-l caracterizează, pe poteciile spiritualității neamului românesc pavate numai cu fascinante cuvinte.

În poemul, al cărui titlu este geman cu cel al cărții analizate, Ion Popescu Sireteanu este „morarul cel neadormit"... La moara sa „se macină zile şi nopți timpul, secundă cu secundă...". Mai mult decât atât, este „un măcinător de cuvinte". Dar, să ascultăm mărturisirea „poetului morar": „Din pulberea lor zidesc cetate de apărare limbii şi neamului meu dreptmăritor. În moara mea se macină dureri şi nădejdi..."

Ion Popescu-Sireteanu a creat, după părerea noastră, ca nimeni altul, cel mai frumos poem - artă închinat cuvintelor... Domnia sa le personifică şi le înzestrează cu o simțire aparte, amplificând în felul dat, rolul primordial al acestora în istoria societății omeneşti. Îşi arată, totodată, marea satisacție de a fi descoperit, cu prilejul cercetărilor sale etno-lingvistice, destul de numeroase şi complexe - viața ascunsă dincolo de cuvinte. A avut posibilitatea pe această cale „să coboare trepte nevăzute", să treacă „prin locuri nebănuite cândva, să stea de vorbă cu generații şi generații de strămoşi, la umbra timpului, pe coama veacurilor, ogoind cursul zilelor...".

Detaliind complexitatea acestei vieți, experimentatul lingvist vorbeşte despre prezența „biruințelor şi a înrângerilor, a dorurilor şi a durerilor, despre forța nemărginită a cuvintelor care unesc sau dezbină, zidesc sau dărâmă, învie sau sfărâmă, cântă sau descântă, care ard şi clocotesc ori sparg case şi cetăți...".

Interesant cum sunt definite cuvintele în viziunea filosofică a poetului Ion Popescu Sireteanu, „deghizat" într-un neobosit „măcinător" al acestora, pentru a obține pulberea de aur, din plin folosită în ornamentarea bijuteriilor sale literare şi ştiințifice: „sunt iubiri pe altarul cărora am plâns ori le-am supus la ascultare prin marea noastră dăruire; sunt punte peste moarte, legându-l pe cel plecat de cei rămaşi să ducă mai departe menirea unui neam (...); sunt lumină şi energie, schimbând lumea şi primenind gândirea" (pg.68).

Urmărind mai cu atenție conținutul creațiilor sale poetice din prezentul volum, putem observa în structura fiorului lor liric o armonioasă îngemănare a trei filoane: gândirea filosofică, starea sufletească şi măestria artistică a poetului... Merită, credem noi, a fi exemplificate în acest sens, poemele: „Nu ştiam" („Nu ştiam ca timpu-i veşnic pe ducă, nici nu ştiam că azi se întâmplă în ieri. Vedeam doar că pomi falnici când şi când se usucă şi auzeam că Pământul răsuflă dureri (...)"; „Fără iubire" („Fără iubire, omul rămâne om, drumul este un drum, ploaia este ploaie. Numai ea le preface în frate, în căi spre împlinire, în pâinea cea de toate zilele. Fără iubire, femeia-i doar femeie. Şi numai prin iubire se naşte mama şi se naşte, prin durere, lumea de mâine cu toate luminile ei copleşitoare (...); „Viață vreme..." („De ce mă minți viață ticăloasă, că va veni şi pentru mine vremea bucuriilor? Mi-i părul cărunt, pasul mi se poticneşte, ochii mi-au slăbit şi trupul simte acut adierea bătrâneții. Iar tu mă minți ca o adoleşcentă care nu mai merge la întâlnirea promisă (...)"; „Ca o ispită gândul" („Ascult la malul vremii clipitele în fugă. Vin cerbii să bea vreme şi ciute să-şi mai cate, când norii se adună deasupra mea în fugă şi stelele mărunte sunt tot mai depărtate (...)"; „Sfat părintesc" („Pe unde-i trece să zici bună ziua oamenilor, chiar dacă ar fi să nu-ți răspundă fiecare după cuviință. Şi de-i trece prin țara orbilor, să închizi şi tu un ochi, ca să nu-i pierzi pe amândoi. (...) Să nu lingi blidele străine şi să nu te târăşti; Dumnezeu ne-a dat două picioare şi putem merge drept"); „ Rob" („Am luat pământ moale şi l-am răsucit şi am văzut că el se supune gândului şi mâinilor mele. Am luat lemnul codrilor şi am făcut din el tot ce am vrut, de la ghioagă ori furcă de tors până la casă şi biserică şi cruce. Am luat marmură şi am cioplit-o şi i-am dat chip după gândul şi visul meu şi eram fericit că toate mă recunosc de stăpân (...). Dar cuvântul nu mi s-a supus, nu s-a mlădiat după gândul meu, nu m-a lăsat să împletesc după voia mea (...) Şi aşa din stăpân recunoscut al lucrurilor, am ajuns rob la curțile de fum ale cuvântului...")

*

După cum afirmăm, încă din titlul prezentării cărții, „Măcinătorul de timp şi cuvinte", are o „moară cu valțuri multe"... Produsele finite „ale măcinişului" nu se limitează numai la poemele analizate, ci scoate de sub pietrele grele, „care scârțâie şi hrâjnesc", un neiertăror bici cu usturime pamfletară. „Cu biciul în mână", „poetul morar" îşi caută țara dar găseşte o junglă - în care lupii au năpârlit şi „s-au băgat printre oamenii cinstiți". „Bişnițarii au devenit revoluționari şi parlamentari. Ei şi-au schimbat de-a lungul anilor înfățişarea biologică, transformându-se în „carii"; „s-au băgat sub coaja dulce a Țării şi rod (...) statornic şi fără saț tăria neamului nostru"... Prin hățişurile junglei, poetul a întâlnit „un om de piatră, cu suflet de piatră, cu ochi de piatră şi cu doruri de piatră... Un om care nu se închină şi nu ştie ce-i lacrima..."

Cutreierătorul „Țării Junglă pocneşte din când în când din bici şi strigă: „Români, fiți atenți! Pe aici mişună fosilele...".

Obosit de cîte a văzut şi a trăit în Junglă, pamfletarul este cuprins de un somn adânc în coşmar: „Am visat porci şi mă întreb ce vor mai veni peste noi..."

Fiindu-i sufletul plin de amărăciune, el dialoghează cu poporul său: „Bunule şi blândule (...) popor, până când vei suferi nedreptate strigătoare la cer? Până când vei duce în spinare mulțimea ciocoilor de azi? Până când vei lăsa lăcustele şi căpuşile să-ți mănânce agonisita şi să-ți sugă sângele? ..."

La finele drumului său prin junglă, Ion Popescu Sireteanu concluzionează în stil bacovian: „Stă lumea într-o tăcere de plumb, sub un cer de plumb şi îndură durere de plumb"...

În ciuda simțămintelor sale „de plumb", în străfundurile inimii încă îi mai încolțeşte o speranță: „trebuie să vină furtună... oamenii s-au pregătit să o întâmpine cum se cuvine, ca pe o zeitate a marilor împliniri..."

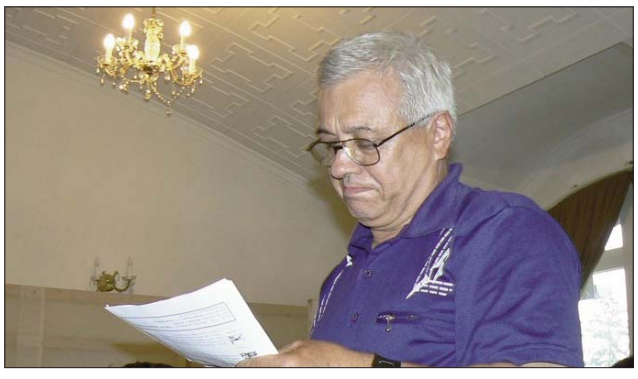

Nicolae CIUREA GENUNENI

(continuare din pag.1)

SFINȚII MILITARI...

Binecredinciosul domn Ştefan nu a fost doar un om al războaielor. Tradiția îl cunoaşte ca trăitor al rugăciunii şi postitor. Papa Sixt al IV-lea l-a numit „atlet al lui Hristos". Nu a uitat niciodată să se roage pentru poporul său, pentru oştenii săi. În cazuri de răstrişte a căutat sfatul divin la adăpostul bisericii. Rămas în memoria poporului ca „sfânt", la mormântul lui de la Putna s-au perindat generaşii de credincioşi români pentru a-i implora ajutorul. Biserica a consfințit tradiția poporului canonizându-l pe marele domnitor. De numele său se leagă şi marea cinstire pe care a acordat-o unui mare sfânt militar-Sfântul Gheorghe. La anul 1500 a depus la Sf.Mănăstire Zograful din Muntele Athos (aflată în ierarhia mânăstirilor athonite ca fiind a - IX-a din XX şi singura bulgărească) o flamură militară cu chipul Sf.Mare Mucenic Gheorghe, în semn de mare prețuire a acestui sfânt ce l-a însoțit în toate marile izbânzi de-a lungul domniei. Acest steag militar a stat timp de aproximativ 417 ani în sfânta mănăstire, când a fost descoperit spre finele anului trecut (1883) de un grup de cercetători ai iconografiei bizantine. În timpul cât a fost ținut la mânăstire, călugării bulgari au procedat la restaurarea parțială a pânzei . Condițiile precare de păstrare precum şi intervențiile asupra pânzei au afectat serios această flamură. În primăvara lui 1917, pe când România se afla în război, Regatul Român a recuperat acest prețios obiect istoric, inițiativa aparținându-i ministrului Afacerilor Străine Ion I.C.Brătianu. (...) Sf. Martiri Brâncoveni: Constantin Vodă cu cei patru fii ai săi, Constantin, Ştefan, Radu, Matei şi sfetnicul Ianache. Domn al Țării Româneşti între anii 1688-1714, Constantin Brâncoveanu a primit cununa muceniciei la 15 august 1714, în ziua în care împlinea 60 de ani, după ce a văzut căzând sub sabie păgână capetele fiilor săi şi al sfetnicului său. Trupurile martirizate au fost pângărite pe străzile Constantinopolului şi apoi aruncate în Bosfor, de unde au fost adunate şi înmormântate pe insula Halki. În 1720 trupul marelui voievod a fost adus în țară şi înmormântat în biserica Sfântul Gheorghe cel Nou din Bucureşti. Biserica Ortodoxă Română l-a trecut pe Constantin Brâncoveanu împreună cu fii săi şi sfetnicul său în rândul sfinților martiri.

Alți sfinți militari care au pătimit pentru credința în Hristos şi au fost ucişi sunt: Sf.Mc Gordie- 3 ia-nuarie (decapitat), Sf.Mc.Isihie- 2 martie(înecat), Sf .Mc. Longhin Sutaşul- 16 octombrie (decapitat), Sf.Mc.Ioan Valahul-12 mai (spânzurat, Sf.Mc.Isidor din Hios- 14 mai (decapitat), Sf.Mc.Emilian de la Durostor- 18 iulie (ars pe rug), Sf.Mc.Dasie- 20 noiembrie (decapitat) ş.a.

NOTĂ

Ziarul apare cu 16 pagini, când poate, ca să respecte Legea 186/2003! Ziarul se adresează cetățenilor cu diverse preocupări culturale de la sat şi de la oraş. Articolele, grafica, fotografiile nesemnate aparțin editorului. Autorii păstrează responsabilitatea conținutului.

Ziar de cultură realizat de SC INTOL SRL
Editura **INTOL - PRESS.**

Director: Petre CICHIRDAN
Consilier editorial: Constantin POENARU
Senior editor: Arhim. Veniamin MICLE
Colaboratori: Felix SIMA, Mihai SPORIŞ, Vasile GREVUȚU, Titi Mihai GHERGHINA, Simona Maria KISS, Denisa IACOB, Gheorghe PANTELIMON, Adina DUMITRESCU

Tehnoredactare computerizată: Bogdan CICHIRDAN.
Corector: Leontina RUS
Adresa: Calea lui Traian 169, bl. 5, sc. E, ap. 3
Tel/Fax: 0250.736615, 0350.401254, 0746.029824,
E-mail: cichirdan@yahoo.com
Parteneri media: www.globalartfusion.com, Revista Interferența Artelor, www.publiconline.ro, www.publictv.ro, www.pcichirdan.go.ro

Preț: 3 lei